

SARKAŅU ZIŅAS

Madonas novada Sarkaņu pagasta pārvaldes izdevums

2013. g. FEBRUĀRIS-MARTS Nr. 2 (51)

REDAKTORES SLEJA

Dabas ritenis mūs jau vairākas dienas iegriezis pavasarī, bet... tikai astronomiskajā. Nekas cits par to neliecina. Sniega segas biežums pietiekams. Vēl pat lāga nejūt lāsteku pilēšanu no jumtiem. Ziema šogad izrādījusies ļoti gara. Ne sevišķi barga, bet, kā saka gados vecāki cilvēki, kārtīga ziema, pēc kuras ātrāk vai vēlāk īstais pavasaris atnāks, jo dzīvojam platuma grādos, kas ļauj izbaudīt četrus gadalaikus, un katram no tiem piemīt sava burvība.

Aizvadīta Pūpolsvētdiena un kārotais pēriens, kas, kā vēsta ticējums, simbolizē pavasari, sagaidīts. Pūpoli ir pirmie pavasara vēstneši, kas atgādina sauli, kaut arī nelieli, tomēr apaļi. Šogad tiem īpaša vērtība, jo atrast pagrūti. Pūpolu apaļās galviņas pavasarim vēl īsti pamodušās nav. Tuvojas Lieldienas, un, kā sola sinoptiķi, īsta pavasara atnākšana gaidāma tieši šajās dienās. Tad arī lielāka iespēja, ka termometra stabiņš pacelsies virs nulles arī nakts stundās.

Esam pieraduši Lieldienu rītā doties dabā, lai salasītu kādu zaļu lapiņu vai ziedošu ziediņu, ko izmantot olu krāsošanai. Šogad tas laikam izpaliks, un olu krāsošanai nāksies izmantot citus līdzekļus. Vēl tikai mazliet jāpaciešas, jo cīruļi noteikti atlidos, arī sajūta, ka sirds sāk pukstēt straujāk, būs. Tikai jāpaspēj to notvert. Gan jau matos paspēs sabirt lazdu dzeltenās spurdzes un acīs iemirdzēsies Biksēres gravas vizuālu zilums. Un tad nespēsīm vien raudzīties, kā paukšķēdami sprāgs pumpuri, kā putni un zvēri spodrinās savus kažociņus.

Atliek pagaidīt vien pāris dienas un tad mesties iekšā pavasara skāvienos. Doties biežākās pastaigās brīvā dabā, kas aiztrieks slikto nogurumu un tā vietā dos patīkamo.

Saka, ka pavasaris ir mīlestības laiks. Pavasarī daba mostas, viss plaukst un arī cilvēkā viss mostas un plaukst – ir sācies jauns cikls. Bieži vien šajā laikā jūtamies vientuļāki. Ko darīt? Iet ārā no mājas, uzrīkot kādu pikniku, uzaicināt draugus uz kādu velotūri. Un kļūs labāk. Viss atkarīgs no katra paša. Vēl viena ļoti svarīga lieta – smaidiet! Smails liek aizmirst daudzas problēmas, palīdz pārvarēt arī nogurumu, īgnumu.

Uz priekšu, metamies pavasarī ar pilnu jaudu! Pavasaris mūs gaida ar jauku laiku un labiem pārsteigumiem!

Valda

„Sarkaņu Ziņu” favorīts

Olgai Dreģei-75!

21. martā Madonas muzejā interesentiem bija iespēja tikties ar mūsu novadnieci, izcilo latviešu teātra un kino aktrisi Olgu Dreģi. Kopā ar viņu Madonas pusē viesojās arī viņas kolēģi – Gunārs Placēns un Juris Strenga. Tikšanās notika Valsts Kultūrkapitāla fonda atbalstītā projekta „Mūzas tiek Madonā” ietvaros un veltīta Olgas Dreģes 75 gadu jubilejai, kas bija 1. martā.

Pasākumu vadīja muzeja speciāliste un aktrises draudzene Dace Zvirgzdiņa, kas, iepazīstinot ar viesiem, teica: “Viņus vieno ne tikai tas, ka viņi visi ir izcili Dailes teātra aktieri, gandrīz vienaudži, bet arī tas, ka viņu dzimtās vietas nosaukumi sākas ar S burtu. Olga Dreģe no Sarkaņiem, Gunārs Placēns no Sausnējas un Juris Strenga no Siguldas.”

Pasākuma apmeklētāji tika iepazīstināti arī ar Irēnas Lagzdiņas grāmatu „Izslāpums. Olga Dreģe”, kas ir daudzpusīga, iejūtīga un smalka Olgas Dreģes tēloto lomu analīze, viņas pašai izveidotais darbs teātrī un vēlme piedalīties visas valsts dzīves uzlabošanā, stiprā un darbīgā dzimta, no kuras cēlusies aktrise, kā arī kolēģu, tuvinieku un draugu vērtējumi.

Pasākums norisinājās brīvā atmosfērā, kur fragmenti no teātra izrādēm mijās ar atmiņu stāstiem par dažādiem notikumiem aktieru dzīvē. Fragmenti no teātra izrādēm „Mīlais melis” un „Pirmā grēka līcis” klātesošajiem patiesi ļāva iejusties teātra gaisotnē, kur aktieri savās lomās bija pārliecinoši un viņu radītie tēli apbūra skatītājus.

Madonas novada pašvaldības priekšsēdētājs Andrejs Čelāpīters Olgai Dreģei pasniedza novada augstāko apbalvojumu – Goda zīmi. Izcilā aktrise, saņemot apbalvojumu, neslēpa gandarījumu un patiesu prieku. Viņa dziļā cieņā pateicās visiem, kas atnāca uz tikšanos, kas seko līdzī viņas aktrises gaitām, un atzina, ka dzimtās puses spēks viņai ir palīdzējis visus šos gadus.

Par Olgu Dreģi rakstīts daudz, arī lomu saraksts garš un viņas kolēģu raksturojums ir precīzs – **teātra ugunīņa, un ne velti, jo arī savos 75 gados viņa ir temperamentīga, azartiska un**

karstasinīga sieviete! Skatītāju mīlēta un režisoru lutināta. Nozīmīga viņas skatuves šarma daļa ir samtaini tembrētā, plaša diapazona balss, kas ir viens no perfekti pārvaldītiem un talantīgi lietotiem aktrises mākslinieciskās izteiksmes līdzekļiem.

Olga Dreģe ir Latvijas Tautas skatuves māksliniece, Smilģa Dailes III studijas absolvente, Dailes teātra aktrise kopš 1961. gada. Teātrī nospēlējusi pāri par 100 lomu, piedalījusies gandrīz vai visās labākajās latviešu filmās – Matilde «Purva bridējā», Anna «Vēlā kalpos», Marija «Nāves ēnā», Zāļu Made «Vilkatī Tomā», Dagnija «Limuzīnā Jāņu nakts krāsā», Lauras māte «Zītaru dzimtā» u.c., filmējusies arī TV seriālos, pēdējais no tiem – «Sirdsmīļā Monika».

Olga ir ne vien talantīga aktrise, bet arī burvīga sieviete. Kas ir šo panākumu atslēga? Lūk, pāris viedokļu no viņas draugiem un kolēģiem, kas piesaistīja uzmanību, lasot TVNET ziņu portālu:

* Olgai galvenais ir tā stīga, kas viņas sirdi ar Dievu saista. Bet panākumi ir spožas pērlītes, ko Kārdinātājs uz šīs stīgas uzver... (Režisors Jānis Streičs)

* Olga, es apbrīnoju tavu sievišķīgo starojumu, nezūdošo spēju apburt pasaules vīrišķo pusi. Tavu gribasspēku, šarmu, ir jābūt ļoti stipram, lai tavā tuvumā nesadegtu. Tava uguns ir karsta! (Aktieris Aivars Siliņš)

* Olga visu dara aizgūtnēm, aumaļām, kā slāpdama, kā slīkdama dzīves pilnībā. Viņa dzīvi, dabu un savas lomas dzer kā avota ūdeni, slāpes dzesēdama, – vēsas straumītes tek gar vaigiem, plaukstām. Tā ir viņas būtība. Izturēt! Izdzert līdz galam visu, ko dzīve dod. Pastāvēt! Un slāpt pēc nākamā malika. (Rakstniece, grāmatas «Izslāpums» autore Irēna Lagzdīņa)

* Dreģes lomās bieži pavid īsts emocionāls uzplandījums, pat saasinājums, taču nekad tas nav tēlots, bet ir patiesības pilns. Viņu vairākkārt nosauc par lauku meiteni, jo viņā mājās lauku cilvēku noteiktība, izturība un spīts, taču viņai nācies tēlot augstdzimušas dāmas! (Dr. philol. profesors Viktors Hausmanis)

* Olga ir brīnišķīga aktrise. Izcilākais viņas mākslas darbs ir meita. (Aktieris Jānis Paukštello)

* Olga ir skaists cilvēks ar daudziem talantiem. Dievs ir ielicis talantu arī viņas rokās – Olga skaisti ada, tamborē un gatavo garšīgus ēdienus. Viņa ir vitāla, stipra, dzīves pieredzes bagāta, mēs no viņas piedzīvosim vēl daudz brīnumu. (Aktrise, deputāte Ausma Kantāne)

* Es apbrīnoju Olgas spēju katru dienas stundu izmantot darbīgai dzīvei un visvairāk – spēju piedot pāridarījumus, ko viņa mums, jaunažiem, aizvien piekodina. (Aktrise Sarmīte Rubule)

* Olga, Olga, Olga! Vecāki tev devuši skaistu vārdu, tas ir tik silts kā tu pati – gan kā sieviete, gan kā aktrise. Tavs vārds ir tāds apaļš. Tu man reizēm atgādini vāveri ritenī, kura ir nepārtrauktā kustībā, reizēm skudru, kura ceļ savu pili saviem tuvajiem. Reizēm tu esi kā kaķis ar ievilktiem nagiem, jo tev taču tik ļoti patīk šie noslēpumainie, mistiskie radījumi. Ja tu mīli, tad mīli... Tad tu esi kā magone ar kaislīgām lapām... (Aktrise Mirdza Martinsons)

Jaunajā grāmatā Olga Dreģe savai dzimtajai pusei un tās cilvēkiem veltījusi daudz atzinīgu vārdu. Viena rindkopām grāmatā skan: „Esmu pateicīga liktenim, ka mans sākums ir Sarkaņos, jo es šeit iemācījos priecāties par pasauli, dabu, par sakarībām dabā un to, ko nozīmē dzīvot otra labā. Šis laiks man palīdzēja

atvērt dvēseli visam labajam, paplašināt skatu uz pasauli, palīdzēja būt tādai, kāda esmu. Tas ir bijis mans atspēriens tālākajam ceļam.”

Sveikt izcilo mākslinieci jubilejā bija ieradušies Sarkaņu pagasta pārvaldes darbinieki, Sarkaņu pamatskolas skolotāji, sarkanieši un viņu vēlējums novadniecei izskanēja ar dzejnieces Ivetas Krūmiņas vārdiem:

Mirkļi līst. Gaišu domu un atmiņu pārpilni mirkļi līst. Krājas tavā plaukstā un uzrunā:

– **Nepazaudē mūs! Tos krāsainos ar pasakaino vizmu, rotaļīgos ar tautasdziesmas dzidrumu. Draiskos un smeldzīgos ar melodiju skanīgumu. Veldzējošos ar avota spirtumu un dziedējošos ar deviņvīru spēka stiprumu. Tos, kas smaržo pēc siena klēpja, un vēl silta maizes klaipa. Pēc zemes smaguma un rasā savākta ābolu groza.**

Daudzi aktrises dzīves mirkļi aprakstīti jaunajā grāmatā, bet būs citi, kas vēl nav uzrakstīti... Lai mūsu izcilajai novadniecei veselība, dzīvesprieks un vēl daudz spožu lomu uz teātra skatuves!

**Valdas Kļaviņas teksts,
Agra Veckalniņa un
Jāņa Kļaviņa foto**

Informācijai

„Latvijas Avīze” kopā ar Lielās talkas organizētājiem izsludina vēstulju konkursu „Manas vecmāmiņas receptes” un aicina talkas dienā, 20. aprīlī, ne tikai vākt netīrumus un sakopt vidi sev apkārt, bet arī iztikt bez ķīmijas un domāt zaļi, tā saudzējot savu veselību un dabu.

Vai ir kādas receptes no vecmāmiņas un vectētiņa, ko jūs izmantojat joprojām? Kā mūsu vecvecāki iztika bez sadzīves ķīmijas un medikamentiem? Vai viņi zināja zāļu tēju noslēpumus?

Kurus savvaļas asnus lietoja pavasarī, lai ātrāk atžirgtu pēc garās ziemas?

Rakstiet un sūtiet Lielās talkas konkursam **līdz 15. aprīlim!** Par trim labākajām vēstulēm paredzētas “Galeria Rīga” dāvanu kartes Ls 50, Ls 30 un Ls 20 vērtībā un apgāda “Zvaigzne ABC” grāmata “pH brīnums”, bet piecās veicināšanas balvās būs Lielās talkas T-krekls, cimdu pāris un talkas maiss.

Vēstules adresējiet “Latvijas Avīzes” redakcijai Dzirnau ielā 21, Rīgā, LV-1010, Lielās talkas konkursam vai elektroniski vestules@la.lv.

Lielā talka šogad notiks **20. aprīlī**, kad ikviens tiek aicināts sakopt savas mājas pagalmu, iestāžu un uzņēmumu teritoriju, kā arī piedalīties organizētās talkās, lai sakoptu kādu Latvijas stūrīti.

2012. gada nogalē uzsnigušais sniegs un apledojums ir radījis ievērojamus postījumus Biksēres parkā. Lielie lūzušie koki jau savākti, bet darāmā vēl daudz. Parka un estrādes teritorija ir pilna ar zariem.

Visi strādāt gribētāji tiek aicināti strādāt kopā. Sīkāka informācija talkas nedēļā pa tālr. **29207898** – **Andris Simtnieks**

Svētku brīži

“Mīlestības zīmē. Arī Jānis Grots”

Šādu nosaukumu amatierteātris “Piņģerots” devis savai jaunajai dzejas izrādei, kas, režisores Guntas Apeles iecerēta un izolota, skatītājiem pirmo reizi tika atrādīta Valentīndienas vakarā Sarkanu pamatskolas zālē.

Izrādi vadīja aktieris Aigars Krīgerts un viņa ievadvārdi skanēja:

– Nav svarīgi, ko mīli tu – meiteni skaistu, vecākus, bērnus vai iekopto puķu dārzu. Svarīgs vien tas, ka mīli! Un cilvēks ar mīlestību sirdī ir skaists, labestīgs un laimīgs.

MĪLESTĪBAS ZĪMĒ – skan taču daudzsološi.

ARĪ JĀNIS GROTS – par viņu un viņa dzeju tad ar šovakar runāsim.

Jānis Grots – mūsu novadnieks – dzimis Ērgļos pirms 112 gadiem 9.februārī. Mācījies Ērgļu pagasta skolās, neilgi studējis Latvijas Universitātes Tautsaimniecības un tiesību zinātņu fakultātē.

Taču viss viņa 67 gadus ilga mūža tika veltīts rakstniecībai: korespondencēm, kritikai, dramaturģijai un dzejai – protams, pāri visam – dzeja – it īpaši – mīlestības dzeja!

Katrai paaudzei ir izcili dzejnieki ar savu uztveri, attieksmi un izpausmes veidu, saviem vārdiem. Un ir tie daži, kuri skan cauri gadu desmitiem, simtiem. Viens no viņiem – Jānis Grots ar savu mīlas liriku.

Tajā valdzina viņa patiesums, sirsnība; aizrauj mīlas sāpes un liksme...

Jānis Grots allaž ņēmis vielu savai dze-

jai no dzīves, sajaukdamis īstenību ar sapņiem. Bet pats allaž dzīvoja, krīzdams no vienas galējības otrā.

Dzejas uzvedums veidots no trīs daļām, kas cita no citas atšķiras ne tikai ar saturu, bet arī ar temperamentu, kuru izrādes laikā lieliski atklāja aktieri. Rezultātā veiksmīgs aktieru, režisores Guntas un mūzikas autores Daces Kalniņas kopdarbs, kas sācis ceļu pie skatītājiem.

Pirmā daļa – VASARNIEKA ATVADĪŠANĀS

– ir romantisks mīlas stāsts vienas vasaras garumā. Domāju par to lielo garīgo atbalstu, ko tikai sieviete var dot dzej-

„Vasarņieka atvadišanās” – Ieva Aboliņa un Roberts Kuba.

niekam, lai viņa dziesmai būtu stipri, tālu nesoši, skanoša mirdzuma pilni spārni.

Otrā daļa – DZEJNIEKS UN KRODZENIECE – liek aizdomāties, vai jēl maz ir vērts dzīvot pasaulē tikai tamdēļ, lai kaut ko iekostu un kaut kur pārgulētu nakti. Tā ir klaidoņa dzīve un viņas emblēma ir mokas un krogs.

Dzejnieks karsti mīlēja savas dzīves sievietes un tikpat karsti viņš dzēra, slīcinādams zaudētās mīlestības krogā... Taču atkal un atkal dedzīgi metās jauna mīlas valdzinājuma skavās, sacīdams: „Ja arī dzīve liekas viena liela un nepārtraukta traģēdija, tad

„Dzejnieks un krodziniēce” – Agita Aužāne un Didzis Akmentiņš.

tomēr ar mīlu to var padarīt par tikpat lielu un vēl skaistāku mīlas stāstu, kuram ir tikai sākums, bet nav gala.”

Trešā daļa – VĒSTULES TĀLAJAI ZVAIGZNEI – ir stāsts par cerību satikties un par to, ka mīlestība ir mūžīga.

Leģenda vēsta, ka dzejoļi radušies vienā naktī, dzejniekam atgriežoties mājās caur naksnīgās Rīgas ielām, kādas sāpošas mīlestības un caur atvērtu logu skanošās Grīga mūzikas ietekmē. Un tā tas varēja būt...

Jāņa Grota dzejojumam „Vēstules Solveigai” atbildes vēstules raksta Ārija Elksne. Veidojas jauna savdabīga spēle, satiekas divas pasaules kā viens vesels, bet tām nav lemts saplūst kopā kā balsij un atbalsij.

„Vēstules Solveigai” – Kristīne Ozola un Edgars Janovskis.

Izrādi skatoties, tā liek ieklausīties, aizdomāties un novērtēt dzīvi, kas katram dota un ir kā stimulants tam, lai uz dzīvi skatītos pozitīvāk, ar smaidu un dzīvesprieku sirdī.

Valdas Kļaviņas teksts un foto

Izrādes vadītājs Aigars Krīgerts.

Vēstures atspulgos

1949. gada 25. marts ir viena no sāpīgākajām dienām Latvijas 20. gadsimta vēsturē, kad notika padomju varas organizēta un īstenota latviešu tautas iznīcināšanas un sanaidošanas akcija – visplašākā Baltijas iedzīvotāju izsūtīšanas akcija, kas negāja secen arī daudzām sarkaniešu ģimenēm. Un katrai no viņām savs atmiņu stāsts par šo vēstures posmu.

Ainas Priednieces (precējusies Cīrule) atmiņas par izsūtījumu

Esmu dzimusi 1930. gada 22. martā Sarkaņu pagasta "Silniekos". Ģimenē bijām 4 cilvēki: tēvs Valentīns Priednieks, dzimis 1896. gada 15. decembrī, māte Milda Priediece (Vārsberga), dzimusi 1902. gada 1. jūlijā, māsa Rita Priediece (precējusies Vilemsone), dzimusi 1939. gada 24. martā. Tēvam piederēja saimniecība 65 ha platībā ar lauksaimniecībā izmantojamo zemi 23 ha. Pārējo platību aizņēma mežs. Aramzeme 12 ha.

Līdz kara gadiem saimniecībā bija astoņas govys, divi zirgi, aitas, cūkas, mājputni.

Bija nepieciešamās zirgu vilkmes lauksaimniecības mašīnas.

Atceros, kā daļā tūrumu notika meliorācijas sistēmas ierīkošana: lika drenas, raka lielos novadgrāvjus, parastos grāvjus. Drenas grāvjos lika tēvs, nopakodams ar garajām sūnām. Ir saglabāties un nodots Madonas muzejā sistēmas plāns. Pie mājas ap kūti bija iezogotas ganības – aploki.

1944. gada pavasarī beidzu Sarkaņu pamatskolu, vācu laikā 7- gadīgā tautskola.

Vasarā kārtoju iestāšanās eksāmenus Madonas ģimnāzijā latviešu valodā un matemātikā. Vācu laikā ģimnāzijas ēkā atradās kara hospitālis. Ģimnāzijas klases atradās dažādās pilsētas ēkās, tāpēc vienu eksāmenu kārtoju tagadējā policijas ēkā Avotu ielā otrā stāva zālē (tautas tiesas telpas), otru – ugunsdzēsēju mājas otrajā stāvā. Varas mainījās kā gadalaiki. Mācības sāku jau krievu laikā Madonas vidusskolā, skolas ēkā kalnā.

1947./48. m.g. Madonā skolas gaitas sāka māsa Rita. Vecākiem vieglāk bija mūs apgādāt pie viena katla nekā divās dažādās vietās. Dzīvojam pie Kviešonu tēva. Tā laika Sarkaņu iedzīvotājiem ļabi pazīstams un cienījams kurpnieks Teodors Kviešons. Pirms kara dzīvoja Sarkaņos Nusbauma bodes otrajā stāvā. Tiku turp bieži gājusi, nesot labot apavus.

1949. gada pavasarī mācījies 12. klasē, māsa – 2. klasē. Liktenīgajā marta rītā abas bijām Madonā, Blaumaņa ielas 6. nama dzīvoklī.

Jāsaka, ka "Silniekos" torīt iebraukušais krievu virsnieks bija ļoti labs cilvēks, kas nav raksturīgs īsteniem komunistiem un to pakalpiņiem. Viņš devis stundu laika sapakoties, pat ieteicis, kas jāņem līdzi, jo mēs tur dzīvošot un strādāšot: cirvis, zāģis, šujmašīna, katli, pannas u.t.m.

Mani vecāki jau bija gatavojušies notikumam. Daļa mantu bija aizvesta pie labiem cilvēkiem – draugiem un pie tēva māsas Tusneldas Priednieces "Smiltainēs". Vecais zirgs Sirmītis "ceļotāju" vagonu un krievu karavīru nogādāja Madonā pie vagona. Pārbaudot sarakstu, atklāja, ka ģimenē ir 4 cilvēki. Mamma un karavīrs, bruņojies ar šauteni, atnāca uz dzīvokli un savāca trešo ģimenes locekli. Kviešonmāte iedeva tukšu maisu, kurā sabāzu gultas veļu, segu, spilvenu u.c. lietas. Ar maisu pār plecu un grāmatu somu rokā, apsargāta kāpu vagonā. Mamma ar sargu mēroja vēl ceļu uz skolu pēc māsas. Bijusi pie skolas direktora Baloža pēc abu meitu liecībām. B.Balodis solījis tās aizsūtīt, kad būs izlikts pēdējā ceturkšņa un gada atzīmes. Viņš savu solījumu izpildīja.

Vagonā bijām kopā ar Sarkaņu pagasta cilvēkiem: Akmentiņiem no "Briskām", Riekstu māti un viņas audzumeitu Izu, Buliņu Leitāniem, Kaminsku ģimeni no Praulienas u.c.

Nakti pavadījām vagonā Madonas stacijā. Nākamā dienā pieveda vēl *izceļotājus*. Gar ešelonu staigāja cilvēki, meklējami savējos. Pie manis bija atnākuši skolas biedri.

Ap pusdienlaiku ešelons uzņēma gaitu. Visi dziedāja "Dievs kungs ir mūsu stiprā pils".

Braucām gandrīz mēnesi. Lielākās pilsētās – stacijās – reizi dienā valsts mūs baroja. Ēdienkartē bija: zupa, biežputra, maize, bērniem – piens.

Krasnojarskā visus veda pirtī.

Gala pietura – Svobodnaja Amūras apgabālā. Mēs bijām pēdējie no garā ešelona.

7 gadus mūsu pastāvīgā dzīvesvieta bija sādža Novo-Kijevska Mazānovas rajonā Amūras apgabālā kolhozs "Sarkanais ērglis". Bijām ļoti izdevīgā

Priednieku ģimene 50. gados.

vietā – mūsu sādža robežojās ar rajona centru "N-Ural" (NovoKijevskijUral), kur atradās vidusskola, rajona slimnīca, tirgus, bibliotēka, kultūras nams, visas rajona iestādes.

Visi mūsu sādžas bērni varēja mācīties. Sādžā bija pamatskola.

Uz vidusskolu brauca mācīties latvieši arī no citām sādžām. Daudzus bērnus pie sevis izmitināja Jānis un Alīda Leitāni.

Pirmās, kas beidza Urālā vidusskolu (10. klasi), bija Ausma Māliņa un Aina Priediece. Mēs abas bijām klases biedrenes arī Madonas vidusskolā. Visos priekšmetos 10. klases mācību programma gandrīz atbilda 12. klasē mācītajam. No jauna viss bija jāmacās literatūrā, jo krievu literatūru pārzinājām maz. Grūtības sagādāja domraksti.

Pirmajā vasarā izlasīju krievu valodā Tolstoja "Karu un mieru".

Kad ieradāties gala punktā – sādžā, mūs visus izmitināja jaunā ēkā, kas sastāvēja no lielas istabas un virtuves (bijis bērnudārzs). Vietējie iedzīvotāji nāca mūs apskatīt, piedāvāja savu palīdzību, nesa pienu, maizi, skābētus gurķus, kāpostus.

Tā kā sādžā dzīvoja dažādu tautību

pārstāvji (krievi, ukraiņi, ķīnieši, mandžūrieši), viņus interesēja mūsu izskats.

Mums savukārt ļoti eksotisks šķita mandžūriešu pāris – vīrs un sieva, abi tik vienādi gan izskatā, gan apģērbā, ka atšķirt varēja tikai pēc matiem. Abi pīpēja pīpi, tērpušies biksēs. Sievieteim mati bija gari, sakārtoti uz galvas ļoti interesantā, skaistā mezglā.

Izsūtījumā atradāmies speckomandantūras pārraudzībā. Reizi mēnesī noteiktā datumā bija jāiet un jāparakstās, ka neesam aizbēguši. Pirmajā reizē pasludināja, ka pēc PSRS likuma esam te nometināti uz mūžu. Iemeslu neatceros, laikam bijām iecelti kulaku kārtā.

Vietējie iedzīvotāji bija brīdināti, ka atvedīs latviešus, kas savā mūžā nav strādājuši, dzīvojuši uz citu (darbaļaužu) rēķina. Cik gan pārsteigti bija kolhoza vīri, redzēdami, ka es protu iejūgt zirgu ratos. “*A za što-že vas vislaži?*” Atbildējām, tāpēc ka strādājām, bija sava saimniecība.

Nekad neviens mūs, latviešus, nenosauca par fašistiem, kā to nereti nākas dzirdēt tepat Latvijā.

Novo-Kijevskas pamatiedzīvotāji bija 1920. gados no Ukrainas izsūtītie *kulaki*, kas atvesti taigā. Sākumā dzīvojuši zemniecās, cirtuši kokus, būvējuši mājas, līduši līdumus. Mūsu laikā taiga atradās vairākus kilometrus no sādžas. Ziemā kolhoza vīrieši brauca meža darbos uz visu nedēļu. Taigā uzceltas nelielas mājiņas, kur mežniekiem pārgulēt.

Katrai ģimenei deva aizdevumu 3000 rbļ. Par šo naudu deva īpašumā māju un govī. Aizdevums bija noteiktā laikā jāatmaksā.

Mūsu māja bija viena liela istaba ar plīti un pagrabu zem grīdas. Mājas sānos dēļu priekšnams ar āra durvīm. Bija arī maza kūtiņa. Vietējie gan govīs kūti neturēja, tikai sivēnus un vistas pa vasaru. Ziemā un vasarā govīs atradās pagalmā nelielā iežogojumā ar jumtu un siena kaudzi vienā stūrī. Vienīgi mūsu govīs atradās

privilēģētā stāvoklī, jo dzīvoja kūtī, kas no ārpuses bija kārtīgi nopakota ar sienu un vēl apmesta ar zemi.

Vienā istabas stūrī sienā iestiprināts metāla riņķis (visās mājās), kur piesiet teliņu, ja tas piedzimst aukstā laikā. Arī vistas un citi putni pārziemoja istabā kopā ar cilvēkiem. Parasti putnu vieta bija zem galda, ap kuru bija redeļu siena un grīdiņa virs istabas grīdas. Katru dienu saslaucīja vistu mēslus, pakaisīja sienu. Nekādas sliktas smakas istabā nebija. No rīta mūs modināja gaiļa dziesma.

Temperatūras diapazons Amūras apgabalā ļoti plašs: vasaras ļoti karstas, ziemas ļoti aukstas. Kolhoza laukos auga un nogatavojās tomāti, arbūzi, melones.

Pie mājām neauga ne ābeles, ne ogulāji. Ogoja mežos un upju krastos.

Selemžas un Zejas krastos auga upenes, mežā – zīlenes. Ar laiku tēvs iestādīja upenes pie mājas.

Vasarās ēdienu gatavoja uz pavarda, kas bija katras mājas pagalmā.

Novo-Kijevskā kopā ar mums dzīvoja: Jānis un Alīda Leitāni no Buliņiem, Jānis Cīrulis ar māti no Lazdonas “Trulēm”, Artūra Cīruļa ģimene no Lazdonas “Trulēm”, Lapiņu ģimene no Lazdonas pagasta, Leontīne Naudiņa no Lazdonas pag., Kalniņa Ksenija ar meitu Mirdzu no Grostonas pagasta, Spuņģis Anna ar dēlu Laimoni un meitu Annu no Bērzaunes pagasta, Lietaviešu ģimene no Bērzaunes pagasta, Riekstu māte ar meitu Izu no Sarkanjiem, Indriksonu ģimene no Lazdonas pagasta.

1949./50. mācību gadā kopā ar Ausmu Māliņu (tagad Cepurīti) beidzu Urāla vidusskolu. Ar komendantūras atļauju braucām uz Blagoveščensku kārtot iestāšanās eksāmenus Pedagoģiskajā institūtā: es Fizikas-matemātikas fakultātē, Ausma – Ķīmijas-bioloģijas fakultātē. Iestājeksāmenus nolikām. Sacerējumā bija 3, tātad 1.semestrī nesaņemtu stipendiju. Manas studijas beidzās nesākušās. Man piedāvāja darbu skolā par bibliotekāri-laboranti ar algu 30 rbļ. mēnesī.

Nostrādāju skolā vairāk nekā gadu. Pēc tam mani *savāca* kolhoza priekšsēdētājs. Strādāju par kasieri-rēķinvedi kolhozā “Sarkanais ērglis”. Kolhozā strādājošās ģimenes gandrīz katra kolhozam bija parādā vairākus tūkstošus rubļu. Līdz mūsu atbraukšanai kolhoznieki par izstrādātām darbdiem kolhozā nebija naudu vispār saņēmuši. Gandrīz katrā ģimenē kāds no vīriešiem bija traktorists

Pirmajā darbavietā bibliotēkā.

vai piekabinātājs, kuri algu saņēma no MTS (mašīnu traktoru stacija). Tas bija vienīgais naudas ienākums. Ģimenēs auga daudz bērnu. Lai tos sūtītu skolā, prasīja kolhozā avansu. Pirmo naudu par darbu kolhozā izmaksāja par 1949. gadu, ja pareizi atceros, 13. kapeikas par darba dienu!

Par darba dienām deva graudus, medu, arbūzus, melones, saulespuķu eļļu. Kolhozā izauga un nogatavojās saulespuķes. No tām izspieda eļļu. Ļoti garšīga eļļa.

Strādājot kolhozā, iepazinos ar rajona iestādēm: Valsts banku, Finanšu nodaļu, Statistikas nodaļu u.c. Nesu turp pārskaitījumus, atskaites.

Izrādījās, ka Valsts bankas pārvaldniekam un Finanšu nodaļas priekšniekam ir tikai 8 klašu izglītība. Vīri spēka gados. Lai varētu turpināt strādāt vadošā amatā, valdība un partija lika mācīties. Abi mācījās Finanšu tehnikumā neklātienē, rakstot kontroldarbus un braucot uz sesijām.

Bankas pārvaldnieks lūdza mani izpildīt kontroldarbus matemātikā (tas viņam bija par grūtu). Viņš mani mudināja iestāties Finanšu tehnikumā.

Bija likums, ka neklātienē uzņem tikai kādā no finanšu iestādēm strādājošos, bet es biju tikai kolhozniece. Laikam kā samaksu par kontroldarbiem dabūju izziņu, ka strādāju Mazānovas rajona Valsts bankas nodaļā.

Finanšu tehnikums bija Svobodnajas pilsētā, apmēram 80 km no mūsu dzīvesvietas. Bija autobusu satiksme ar to. Iestāšanās eksāmeni bija: sacerējums (laikam par “Kā rūdījās tērauds”), krievu valodā vārds un matemātikā.

Iestājās dažāda vecuma strādājošie, vienai sievietei līdz pensijai bija atlikuši daži gadi. Mani apstulbināja daudz studentu zināšanu līmenis. Viņi nezināja, kurš teikuma priekšmets, kurš izteicējs, kas ir lietvārds, kas – darbības vārds.

Ģimenes māja izsūtījumā.

Tā kā biju beigusi vidusskolu, man bija jānācās tikai speciālie priekšmeti. Kontroldarbos man palīdzēja bankas darbinieces ar speciālo izglītību, deva dažādas derīgas grāmatas, pamācīja.

Finanšu tehnikumu kā atsevišķu mācību iestādi likvidēja, pievienojot to Irkutskas finanšu tehnikumam, tāpēc valsts eksāmenus (tehnikumu beidzot) varēja kārtot Irkutskā vai Vladivostokā. Man abas pilsētas bija tālas un vienlīdz svešas. Bankas pārvaldniekam Vladivostokā dzīvoja māsa, tāpēc abi kungi brauca turp. Braucu līdz. Dzīvoju pie kādas krievu sievietes *gultas vietā*.

Vladivostoka – liela interesanta pilsēta uz daudziem kalniem (sopkām). Ir tramvaja satiksme, liela osta, okeāns, daudz ķīniešu. Uz ielu stūriem stāvēja vai sēdēja zemē (invalidi) daudzi ubagotāji ar krūzīti rokā vai zemē noliktu karavīra cepuri. Pēdējais mani ļoti pārsteidza.

Pilsētas kapos okeāna krastā ir piemiņas akmens ar lielu, lielu sarūsējušu enkuru blakus tam – “Varjaga” apkalpei.

1956. gada jūnijā beidzu Irkutskas finanšu tehnikumu specialitātē “Naudas apgrozība un kredīts”. Mana kvalifikācija – finansists.

Pēc diploma saņemšanas mani uzaicināja strādāt Mazānovas rajona Valsts bankas nodaļā ar nelielu nosacījumu – jānostrādā 3 gadi un tad, ja man būtu atļauja atgriezties Latvijā, varētu aizbraukt. Protams, ka šis nosacījums man nebija pieņemams.

Kolhozā negribēju palikt, jo bija jānopelna ceļa nauda. Dažas latviešu ģimenes jau bija saņēmušas atļauju atstāt Novo-Kijevsu, arī citas sādžas.

Aizbraucu uz netālo graudu ražošanas

sovhozu Romankaucos, kur strādāju par 1. ražošanas nodaļas uzskaitvedi.

Šīs saimniecības bērnudārzā par vadītāju strādāja Mirdza Kalniņa (dzimusi Grostonas pag.), pie viņas atradu mājvietu.

Man bija jāuzskaita viss nodaļā padarītais, saražotais pēc brigadieru iesniegtajiem dokumentiem un apkopojums jāsniedz saimniecības centrālajā grāmatvedībā.

Sovhozā nostrādāju nepilnu gadu – līdz 1957. gada 14. augustam. Saņēmu galīgo norēķinu, atvaļinājuma naudu, pateicos par viesmīlību un – braucu mājās (uz Latviju).

Vecāki un māsa jau bija aizbraukuši pirms mēneša.

Pa vagona logu priecājos par skaisto Sibīrijas dabu. Dzelzceļa stacijā, Baikāla ezera krastā, izkāpu no vagona, palūkojos ezera ūdenī. Sajūta, ka stāvu jūras krastā.

Zvejnieki pārdeva Baikāla zivi omul.

Maskavā bija pārsēšanās Rīgas vilcienā, uz ko bija jāgaida vesela diennakts. Šo laiku izmantoju, iepazīstoties ar Maskavu, kas man bija sveša. Ja mēle mutē un zini valodu, var atrast visu.

Pirmo reizi braucu ar metro, izstaigāju Kremļa sētu, kur ir vairākas senas baznīcas, zvans Cars, lielgabals Cars. Biju milzīgajā Vissavienības izstādē, kurā katrai republikai savs paviljons, vairākas greznas, skaistas strūklakas, īpaši skaisti vakarā.

Vislielākais ieguvums bija Tretjakova galerijas apmeklējums. Tā būtu jāredz katram. Vidusskolā vēstures skolotāja Ūdre, raksturojot krievu gleznotājus attiecīgajā periodā, stāstīja par gleznu

“Ivans Bargais nogalina dēlu”. Glezna ir tik *dzīva*, ka kāds no muzeja apmeklētājiem uzbrucis uzgleznotajam Ivanam Bargajam ar nazi, sagriežot gleznu.

Varu apgalvot, ka tā tas bija. Glezna ļoti liela, viss dabīgā lielumā, kā īsts. Iespaidis, ka asinis no ievainotā dēla tūlīt noplūdis uz grīdas. Apbrīnojami un briesmīgi. Galerijā daudz brīnišķīgu gleznu.

Pēc atgriešanās Latvijā strādāju jaunizveidotajā padomju saimniecībā „Barkava”. Pirmais saimniecības nosaukums bija “Sarkanā zvaigzne”. Direktors bija Pēteris Eglons. Vispirms par grāmatvedi, tad par galvenā grāmatveža vietnieci. Eglons bija brīnišķīgs saimniecības vadītājs.

Kopš 1961. gada aprīļa līdz aiziešanai pensijā mana darbavieta bija Madonas rajona statistikas nodaļa, saukta arī par Madonas rajona skaitļošanas nodaļu, kur strādāju dažādos amatos.

Vecāki pēc atgriešanās savā mājā “Silnieki” netika ielaisti, jo tur vienpersoniski saimniekoja biedrene Gailīte kopš 1949. gada marta beigām. Kolhozs ierādīja dzīvokli “Strupīšos”, kur Priednieku ģimene nodzīvoja 32 gadus.

Pēc “Silnieku” atgūšanas tur saimnieko Priedniektēva jaunākais mazdēls Valdis Cīrulis.

Latvijas arhīvā noskaidrojām, ka mans tēva tēvs Andrejs Priednieks 1874. gadā noslēdzis līgumu ar Aizkujas muižas baronu par “Silnieku” izpirkšanu (māju un zemi). “Silniekos” Priednieku ģimene iegājusi ap 1900. gadu.

Materiālu apkopoja **Andris Trečaks**, foto no ģimenes personīgā arhīva

Saimnieks savā zemē

Pagājuši trīs mēneši kopš Sarkaņu z/s „Kaupēri” gotiņas mājo jaunā fermā un to īpašnieki Jubeļu ģimene atzīst: – “Sen to bijām pelnījuši.”

„Sarkaņu Ziņas” saimniecībā ciemojās skaistā ziemas dienā, kad laukus vēl klāja bieža sniega sega un nekas neliecināja, ka pēc pāris dienām sāksies astronomiskais pavasaris. Darbdienas pēcpusdienā mājās sastapu Gundegu un Juri, kas pastāstīja par saimniecības ikdienu.

Saimniekojam dzimtas īpašumā

„Kaupēri” ir Gundegas mantojums, un zemnieku saimniecība dibināta 1992.

Saimniekošana sagādā prieku

gadā. Blakus vecajai tika uzcelta jauna māja un kūts, kurā visu laiku mitinājās ap 10 govīm. Gadu gaitā saimniecība iegādājusies tehniku, lai visus darbus varētu veikt pašu spēkiem. Kūti, izņemot slaukšanu, līdz šim viss tika darīts ar rokām. z/s apstrādā 63 h zemes, kas ir gan pašu īpašums, gan nomāta.

Ideju, ka nepieciešams saimniecību paplašināt, saimnieki sevī briedinājuši jau labu laiku. Lielākas iespējas tam izveidojās, iestājoties Eiropas Savienībā, kas zemniekiem regulāri piedāvā līdzfinansējumu saimniekošanas atbalstam. Tiesa gan, tam līdzī nāk daudz un

dažādu noteikumu, bet, kā atzīst Juris un Gundega, pie tā ir pieraduši un nekas briesmīgs tas nav. Vienīgais, ko ļoti gribētos, lai jaunajā kūtī varētu mājot vistas, kas uzlasa graudus un siena smalkumus, smeļot piebilst Gundega un turpina: to Eiropa nepieļauj.

Kā pastāstīja Juris un Gundega, projekts jaunai kūtij tika izstrādāts jau 2007. gadā, bet tad Eiropas noteikumi, lai saņemtu finansējumu, bija stingrāki, un „Kaupēru” ganāmpulks nebija pietiekami liels, lai tiktu atbalstīts.

– Pirmā, kas mudinājusi, ka vajag pieteikties atbalsta programmai, bija

grāmatvede Ingrīda. Domu atbalstījusi visa ģimene, bet aktīvākais *bīdītājs* bija jaunākais dēls Andris, – stāsta Gundega un turpina, – viņš ļoti labi zināja, ka „Kaupēri” ir visa mūsu dzīve, kur ielikts milzīgs darbs, ņemti un maksāti kredīti. Tāpat to, ka nav atpakaļceļa, vajag tikai iet uz priekšu un attīstīties. Un mums izdevās. 2011. gadā Lauku atbalsta dienestā tika iesniegts un atbalstīts projekts „Liellopu novietnes ar piena māju jaunbūve „Kaupēros””. 2012. gada pavasarī pēc arhitekta Dzintara Bernharta projekta kūti sāka būvēt SIA „Heta Būve” celtnieki Māra Ramaņa vadībā. Darbi noritēja veiksmīgi, un 2012. gada nogalē „Kaupēru” ganāmpulks pārcēlās uz jaunajām telpām. Jaunā kūts ir slēgta tipa, lai gotiņām būtu silti. Īpaši izbūvētā jumta kore, pa kuru jau agrā rīta stundā ieplūst gaiss, ļauj iekonomēt elektrību. Kūti ir uzstādīts SIA „Lauku serviss” mūsdienīgs aprīkojums – piena telpa, slaukšanas aparāti un dzesētājs. Arī mēslu krātuve un artēziskā aka atbilst Eiropas Savienības prasībām.

Nekādu lielo izmaiņu ikdienas darbu grafikā nejutām

Pārcelšanās saimniecīkai uz jauno kūti neko būtisku saimniecības ikdienas darbu grafikā ienesusi nav. Kā pastāstīja Juris un Gundega, lai apdarītu visus darbus, nepieciešama apmēram pusotra stunda. – Tā bijis iepriekš, tā ir arī tagad. Vienīgā atšķirība, ka tagad ir uz pusi lielāks ganāmpulks, un, pateicoties fermas modernajam aprīkojumam, darbus var izdarīt iepriekš ierastajā laikā. Vienīgais, ko darām ar rokām, ir barošana. Kūti ar traktoru tiek ievesti ruloni četrām dienām un tālāk barība tiek sadalīta kā vecos laikos ar dakšām, – stāsta Gundega un piebilst, – mūžīgi gan tā nebūs. Gaidām jaunus Eiropas atbalsta piedāvājumus, lai iegādātos barotāju.

Ikdienā visus darbus padara Gundega un Juris, bet vasarās, kad jāgatavo

barība un jādara citi sezonas lieli darbi, lieli palīgi ir dēli, kuri jau no bērnības pārzina visus lauku darbus. Jaunākais dēls Andris pirms neilga laika kļuvis arī par saimniecības oficiālo īpašnieku un nebaidās uzņemties atbildību jebkurā situācijā. Ziemā viņš mājās ciemojas nedēļas nogalēs, jo vēl jāpabeidz mācības. Vecākā dēla Ginta darba diena pāriet „Smeceres silā” un, ja nepieciešams, ko palīdzēt mājas darbos, to var darīt arī ikdienā.

Kā atzīst Juris un Gundega: – Ja saimniecībā ir mazāk par 30 govīm, strādniekus ņemt nav izdevīgi un arī nevajag, tiekam galā paši un nav jādomā, kā samaksāt algu vēl kādam. Un kā liecina citu zemnieku pieredze, strādniekus, kuriem var uzticēties, atrast grūti. Tā ir visas Latvijas lauku saimniecību problēma.

Kredītu kā lielu slogu neizmantojam

Lai vērienīgo projektu varētu sekmīgi realizēt, Jubeļu ģimenes saimniecībā ņēma kredītu. – Jebkurš kredīts ir nepatīkamas saistības, bet kaut ko ievērojamu bez tiem pasākt nevar. Kad ņēmām kredītu jaunās kūts celtniecībai, visas iepriekšējās parādsaistības bija nokārtotas. Citas izejas vienkārši nebija. Grēks būtu palaist garām Eiropas Savienības ievērojamo līdzfinansējumu 70% apmērā no kopējām izmaksām, – stāsta Gundega un Juris un turpina, – tā nu sanāk, ka tagad 9 gadu laikā bankai jāatdod 60 tūkstoši latu. Nav grūti sarēķināt, kāda summa tiek maksāta katru mēnesi. Ar to vienkārši jātiek galā. Tā kā kūti ir 20 slaucamas govīs un vairākas grūsnas teles, mums tas izdosies. Pienu jau no pašiem saimniecības pirmsākumiem nododam „Lazdonas piensaimniekam” un sūdzēties nevar. Par piegādāto pienu uzņēmums norēķinās laikā.

Darām sev tīkamu darbu

– Ja laiku pagrieztu atpakaļ, izvēlētos to pašu ceļu dzīvē, – saka Gundega un Juris un turpina, – kad bija jāizlemj, ko darīt ar mantoto īpašumu, daudz nešaubījāmies – jānāk un

jāstrādā. Abi esam mācījušies profesijas, kas saistās ar lauksaimniecību. Gundega savulaik beigusi Smiltenes sovhoztehnikumu un ir diplomēta agronome, Juris savukārt plaša profila mehanizators, bet vairāk gan kolhozu laikā strādāts par šoferi. Arī citi lauku darbi nebija sveši. Ir pagājuši vairāk nekā 20 gadi, kopš saimniekojam „Kaupēros”. Daudz kas pa šiem gadiem paveikts. Ir prieks, ka viss, ko darām, interesē arī dēlus un gandarījums par to, ka spējam ar visu tikt galā itin labi, dod spēku jaunām iecerēm, kuru nav mazums. Tuvākajā laikā bez tā, ka vēlamies kūti uzstādīt barotāju, būtu nepieciešams uzcelt nojumi tehnikai un sienam. Tad būtu tāda lielāka kārtības sajūta ap māju. Tāpat mājai nepieciešami uzlabojumi, jo līdz šim tā, tāpat kā Rīga, vēl nav gatava, – sarunas nobeigumā ar optimismu saka Gundega un Juris.

Vaicāti par brīvo laiku, saimnieki atzīst, ka laiks nodarboties ar sev tīkamu nodarbi tiek atrasts. Gundegas vaļasprieks ir izšūšana. Viņas darbi redzēti arī izstādēs un var tikai apbrīnot smalkos darbus, kas tapuši savam un citu priekam. Dēlam Andrim vaļasprieks ir orientēšanās, kur gūti atzīstami panākumi gan Latvijas mērogā, gan ārpus tās. Orientēšanās sports patīk arī Gintam. Jurim laika kaut kam ārpus darba ir vismazāk, bet interesē viss, kas saistīts ar sportu, vēsturi un lidmašīnām.

Ciemošanās laikā apskatījām arī pašu jauno kūti, kas krasi atšķiras no vecās, kurā tika saimniekots pirms tam. Arī saimnieku miers un smaids liecināja par to, ka viss iet, kā iecerēts. Un savādāk jau arī nevar būt. Apkārt paveras brīnišķīga dabas ainava ar skaistajiem Sarkaņu pakalniem. Ir tīkams darbs un harmonija ģimenē, gan darbus darot, gan atpūšoties.

Lai Jubeļu ģimenei tuvākajos gados izdodas realizēt visas ieceres!

Valdas Kļaviņas teksts un foto

Mūsējie pasaulē

Ir pagājuši jau daudzi gadi, kopš vairāki mūsu paziņas, radi un draugi sāka izbraukt no Latvijas darba meklējumos. Viņu vidū arī Sarmīte Tumiņa, kas ciemošanās reizē Latvijā „Sarkanu Ziņu” lasītājiem nelielā intervijā pastāstīja par savu dzīvi Anglijā.

Kā nokļuvi Anglijā?

– Tāpat kā lielais vairums tautiešu. Izvēlējos mainīt dzīvi, lai dzīvotu, nevis eksistētu. Bija darbs, bet ar samaksu par to izdzīvot nevarēja. Dzīvoju no algas līdz algai, bija parādi veikalos, kredīti un apziņa, ka nekas tuvākajā laikā šeit nemainīsies. Jārīkojas pašai. Caur aģentūru sameklēju iespēju aizbraukt. Tas notika 2005. gada 18. novembrī. Tas nebija viegls lēmums, un pieredzes ceļot pa pasauli nekādas. Valodu nezināju, ar lidmašīnu lidojusi nebiju, kur nu vēl ar pārsēšanos Kopenhāgenā. Gāja visādi. Ja ko vajadzēja, sazinājos ar žestu palīdzību. Gandrīz paliku bez bagāžas, jo nezināju, kur to saņemt, ierodoties galapunktā. Pateicoties tam, ka turējos līdz krievu tautības cilvēkiem, viss beidzās labi, un es nokļuvi Mančesterā, kas ir otra lielākā pilsēta Anglijā.

Pēdējā ķibe, ierodoties lielajā pilsētā, bija, kad, ierodoties norādītajā adresē, durvis izrādījās slēgtas. Palīdzēja kāda melnādaina sieviete, kas saprata manu problēmu un atļāva piezvanīt uz norādīto numuru.

Kāda ir tava nodarbošanās?

– Ierodoties Anglijā, sākumā strādāju gaļas pārstrādes uzņēmumā. Tad 2009. gada sākumā to slēdza, un es paliku bez darba. Pusgadu biju bezdarbiece un dzīvoju no pabalsta. Tad izdevās sameklēt darbu viesnīcā, kur strādāju joprojām. Sākumā uzkopu istabiņas, tad biju brigadiere, tagad esmu augstākā amatā. Esmu viesnīcas priekšnieces vietas izpildītāja, jo viņa jau pusgadu slimo. Hotelis „Britānija” ir otra lielākā viesnīca Mančesterā ar 363 numuriņiem. Manā pakļautībā ir 40 strādnieki, kas

Atpūtas brīdī.

Izvēli aizbraukt nenožēloju

dara visādus darbus. 10 no viņiem maina gultas veļu, kopj tualetes un vannas istabas, pārējās 30 meitenes tīra viesnīcas numuriņus. Manos pienākumos ir vadīt viņu darbu, rēķināt darba stundas. Mana darba nedēļa ilgst 40 stundas pēc noteikta grafika. Ir dienas, kad darba laiks ir no 7:00 līdz 15:30 vai 9:00-17:30. Lai pilnvērtīgi varētu dzīvot svešā zemē, trīs gadus mācījos angļu valodu. Mācības notika trīs vakarus nedēļā. Esmu ieguvusi arī tulka sertifikātu un, ja rodas tāda nepieciešamība, varu oficiāli to arī darīt.

Kādi ir angļi ikdienā un kādi klienti viesojas viesnīcā?

– Par angļiem var teikt to pašu, ko par latviešiem. Ir ļoti jauki cilvēki un ir tādi, kuros indes pietiek dažādām situācijām. Vietējie ļoti necieš poļus. Latviešus ieskaita krievu kategorijā. Kas pazīst tuvāk un iedziļinās situācijā, zina, kur ir Latvija un nedaudz arī par vēstures notikumiem.

Viesnīcas klienti ir visdažādāko tautību pārstāvji. Viskarstāk iet, kad vietējai futbola komandai ir kāda spēle. Tad viesnīca ir pilna ar līdzjutējiem. Tāpat katru janvāri Mančesterā viesojas Krievijas baleta trupa, kas viesizrāžu laikā mitinās mūsu viesnīcā. Katrā ziņā darba pietiek un nekāds vieglais tas nav.

Kā pāiet dienas ārpus darba un vai esi apmierināta ar sadzīves apstākļiem?

– Brīvdienas man ir pēc grafika un gadās, ka tā nav nedēļas nogale. Cenšamies kaut kur aiziet, bet nekādos tālajos ceļojumos neesmu bijusi. Mančesterā ir izveidojusies latviešu biedrība, kuru arī apmeklēju. Ejam padejot tautiskās dejas, varbūt laika gaitā tiks izveidots patstāvīgs kolektīvs. Bērniem katru svētdienu šeit darbojas skoliņa, kurā var apgūt gan valodu, gan latviskās tradīcijas. Ir interesanti un latviešu valodu aizmirst nav iespējams.

Kopā ar mani Anglijā ir arī dzīvesdraugs un jaunākā meita Mairita. Viņa pirmo gadu mācās koledžā. Pirms nepilna gada uz Angliju pārcēlās arī vidējā meita Inga. Viņa dzīvo stundas braucienā no mums un strādā fabrikā.

Kopā ar Irēnu Boiku Irējam dzīvokli. Tā sanāk lētāk, jo, neņemot vērā to, ka ir darbs, dzīve šeit ir samērā dārga.

Ar visām sociālajām garantijām esmu nodrošināta un nav jāsatraucas par to,

Kopā ar savām darbiniecēm.

ka jāmaksā par ārsta apmeklējumu vai slimnīcu. Maksas pakalpojums tas ir īpašos gadījumos – privātajās klīnikās un ārstu praksēs. Par laimi, vairāk par regulārajām pārbaudēm ar ārstniecības pakalpojumiem nav nācies saskarties. Šeit saņemu arī bērnu pabalstus, kamēr vecākās meitas Latvijā mācījās. Tagad pabalstu katru nedēļu turpinu saņemt par jaunāko meitu. Tā kā strādāju, tad par viņu saņemu arī darba kredīta pabalstu, kas sastāda 300 paundus mēnesī. Tas ir ievērojams atbalsts ģimenes kopējiem ienākumiem.

Vienīgais, ar ko, dzīvojot svešumā, neesmu apmierināta, ir laika apstākļi. Ir apnicis mākoņainais laiks, biežais lietus. Nav tik izteiktas gadalaiku maiņas kā Latvijā.

Vai ir domāts par atgriešanos? Kāda liekas Latvija, šeit ciemojoties?

– Par atgriešanos pašlaik nedomāju. Neredzu tam motivāciju. Bet neizslēdzu arī to, ka dzīve sagriežas kājām gaisā un atgriežos, to iepriekš neplānojot. Tas atkarīgs no ārējiem apstākļiem.

Latvijā katru gadu ciemojos vismaz trīs reizes. Parasti tas notiek martā, kad nokūst sniegs. Šogad gan ir citādi un pavasarīgo laiku ar zilajām vizbulītēm gravā izbaudīt neizdosies. Nākamo reizi braukšu vasarā un tad vēlā rudenī. Gribas atbraukt, jo šeit ir cilvēki, kas man ļoti svarīgi – meita Ilze, mazmeitiņa Klīnta, mamma, brālis.

Būtiskas atšķirības septiņu gadu laikā, kopš esmu prom, neredzu. It kā uz labo pusi iet, bet bezdarbs ir tāpat. Sevišķi lauku apdzīvotajās vietās. Preces veikalos arī nekādas lētās nav, jo nauda, ieejot veikalā, burtiski izkūst. Atliek vien cerēt, ka jau tuvākajā laikā latvieši savā dzimtenē dzīvos labāk, pārticīgāk.

Ar Sarmīti tikās Valda K.,
foto no personīgā arhīva

Daudz baltu dieniņu!

Gadus neskaitu un uz vietas nosēdēt nevaru

*Sarkaņu pagasta „Upeslejās” skaistu dzīves jubileju svinēja **Gaida Vabule**. Neskatoties uz lielo gadu nastu, jubilāre ir dzīvespriecīga un enerģiska. Dzīves laikā jubilāre saņēmusi vairākus apbalvojumus un, kā pati atklāj, redzēta arī TV ekrānos režisora Anša Epnera dokumentālajās filmās.*

Sarkaņos esmu ienācēja

– Par savu dzimto pusi saucu Līvānus. Tur aizritēja dzīves pirmie gadi. Biju vecākiem vienīgā meita. Vecāki mainīja dzīves vietu un pārcēlās uz Lielvārdi. Tur pabeidzu skolu, iestājos komjaunatnē, sākās darba gaitas. 50. gadu sākumā vecāki pārnāca dzīvot uz Madonas pusi, uz Mārcienu. Pēc gada viņiem sekoju arī es. Mārcienā iepazinos ar nākamo vīru, apprecējāties un ar Mārcienu saistu savas dzīves 14 gadus. Liekas, ka tikko, bet nu jau vairāk nekā 50 gadus dzīvoju šinīs mājās. Māja tagad ir pagasta īpašums, bet pavisam nesen tā vēl piederēja Latvijas dzelzceļam. Abi ar vīru uz dzelzceļa strādājām. Gribētos jau iegādāties to savā īpašumā, bet ir tā, kā ir. Ikdienā šeit dzīvoju kopā ar meitu Līgu un trim uzticamiem mājas sargiem – suņiem.

Dzīves svētība – bērni

– Esmu bagāta mamma. Ir izaudzināti

un izskoloti desmit bērni- Aivars, Valdis, Gunārs, Imants, Inta, Aldis, Vineta, Anita, Dace un Līga. Tagad varu priecāties par 20 mazbērniem un 12 mazmazbērniem. Viegli jau nebija, jo vīrs nomira 45 gadu vecumā, bet visi bērni ieguvuši izglītību. Visi pabeiguši vidusskolu, daži – augstskolu. Pamatskolas izglītību bērni ieguva Sarkaņu pamatskolā. Pašai darbu nācās apvienot ar bērnu audzināšanu un gadījās, ka kādam no viņiem bija jākavē skola, lai pieskatītu jaunākos. Par bērniem un viņu ģimenēm prieks, ir iekārtojuši savas dzīves un mani neaizmirst. Lielākā daļa tepat Madonas pusē dzīvo. Vistālāk – dēls Imants – tālajā Krievzemē. Vēl viens dēls Daugavpilī, viena meita Salacgrīvā. Neskatoties uz lielo attālumu, reizi gadā viņi apciemo dzimtās mājas. Pārējos bērnus un mazbērnus redzu biežāk, sevišķi vasarā. Viņiem šeit patīk. Bieži atbrauc ar draugiem, darba biedriem. Klusa vieta, pašā pilsētas pievārtē. Pirms daudziem gadiem, kad vēl darbojās kombikorma rūpnīca, rosība blakus bija lielāka.

Esmu enerģiska un ļoti gaidu pavasari

– Ikdienu paiet pa māju. Esmu enerģiska, uz vietas grūti nosēdēt, tāpēc

Ar kaimiņiem Veltu Teslonoku.

ļoti gaidu pavasari, kad varēs rosīties pa āru. Ir neliels piemājas dārziņš, patīk puķes. Un ļoti patīk makšķerēt. Abas ar Līgu esam kaislīgas makšķernieces. Jau tagad makšķeres *kaujas gatavībā* un gaida pavasari. Dēls Aivars mūs aizvизina uz vietējiem dīķiem. Loms nav tik svarīgs kā pats process.

Par dzīvi nesūkstos. Veselība turas, un ar pensiju iztikt var, kaut gan vienmēr gribas labāk. Visu, kas aktuāls Latvijā, uzzinu no televīzijas raidījumiem, bet, ja ļoti gribas parunāties, pa rokai ir mobīlais telefons vai tepat 10 minūšu gājienā kaimiņiene Velta.

Ciemojoties „Upesleju” mājās, izdodas atrast 1976. gada 14. oktobra laikrakstu „Stars”, kur ir raksts, kas veltīts Madonas 50 gadu jubilejai, ir rakstīts “...skatītāju rindās sēž Māte Varone, kas izaudzinājusi 10 krietnus bērnus. Par krietniem bērniem, par to labo, ko viņa ieaudzinājusi savos dēlos un meitās, par grūto un priecīgo sievietes mūžu...”

Seko daudzpunkts, aiz kura var piebilst: cilvēks ir tik vecs, cik viņš jūtas. Lai Gaidas kundzei vēl daudz skaistu gadu kopā ar saviem tuviniekiem un makšķere, kas noglabāta aiz krāsns, vēl piedzīvo savu lielo lomu.

Ar jubilāri un viņas meitu Līgu tikās **Valda K.**, foto no personīgā arhīva

Jubilāre kopā ar meitām.

Fotografēja I. Sudāre

Vārds redaktorei

Otrais mēnesis pagāja ļoti ātri, jo februāris taču ir gada īsākais mēnesis. Tas ir laiks, kad skolā notiek projektu nedēļa, šoreiz bija 7 projekti. Projektu nedēļas laikā mums

notika arī Valentīndienas pasākums, kurā daudzi ar prieku piedalījās. Sāk rosīties arī skolēnu līdzpārvalde. Jau saplānoti daudzi pasākumi. Galvenais – katru mēnesi būs, ko darīt.

Marts mums bija īsāks mācību mēnesis, jo marta beigās baudīsim brīvdienas. Skolā no 11. līdz 15. martam notika krāsu nedēļa. Es ļoti centos ģērbties atbilstoši krāsai. Lielākā krāsainība bija manāma 2. klases meiteņu apģērbā. Skolas komanda (Romeo, Pēteris, Ričards, Ingus, Niks, Kristīne, Līga, Līna, Kitija, Tīna) devās 15. martā uz sporta olimpiādi hallē. Divas reizes šoziem lielākā daļa skolēnu devās uz Viešūra kalnu.

Skaidri zināms, ka visi gaida brīvdienas, kas sāksies 22. martā, bet beigsies tikai 2. aprīlī, kad sāksies joku nedēļa. Īpaši pasākumi nav iecerēti, bet tas notiek tā, ka parasti jokoties var visu nedēļu. Tātad aizvadīsim brīvdienas ar „april, april”!

Anna Teicāne 7. kl.

Fotografēja I. Sudāre

Skolēnu spartakiādē godalgotas vietas

1. februārī notika Madonas reģionālā skolēnu spartakiāde distanču slēpošanā. Tajā piedalījās arī mūsu skolēni. Iegūtie rezultāti ir lieliski! Niks Meščerskis – 2. vieta, Tīna Nagle – 1. vieta, Līna Nagle – 1. vieta, Madara Skurule (Madonas pilsētas 2. vsk.) – 1. vieta, Vairis Skurulis – 1. vieta, Māris Kalniņš – 6. vieta, Linards Veips (absolvents) – 1. vieta. Varam priecāties par mūsu slēpotāju sasniegtajiem augstajiem rezultātiem. Cerēsim, ka nākamajās sacensībās visiem ies tikpat labi un vēl labāk.

Ričards Vēveris 8.kl.

SKURSTENIS

Līnas Nagles zīm.

Panākumi un piedalīšanās novada pasākumos

7. februārī 1.-3. klases deju grupa (vadītāja L. Kuba) piedalījās Madonas novada mūsdienu deju kolektīvu radošajā konkursā un ieguva III pakāpes diplomu. Malači mūsu dejojāji!

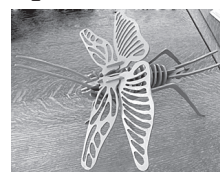

Ričards Vēveris ar dekoratīvās kokapstrādes pulciņā veidoto glezniņu.

19. martā starp-novadu (Madonas, Cesvaines, Ērgļu, Lubānas, Varakļānu) apvienības angļu valodas olimpiādē 8. klasei 26 skolēnu konkurencē Ričards Vēveris ieguva augsto 3. vietu! Apsveicam

Ričardu! Paldies angļu valodas skolotājai Annai Ramanai!

No 21. marta Madonas novada vizuālās un vizuāli plastiskās mākslas konkursā „Kur saulīte rotājas” no mūsu skolas ar saviem darbiem piedalās dekoratīvās kokapstrādes pulciņa dalībnieki: Ričards Vēveris (ar glezniņu), Vairis Skurulis, Dairis Svārpstons, Pēteris Lipstovs (ar kukaiņiem). 8.aprīlī izstādes darbu autori pulcēsies uz kopīgu pasākumu.

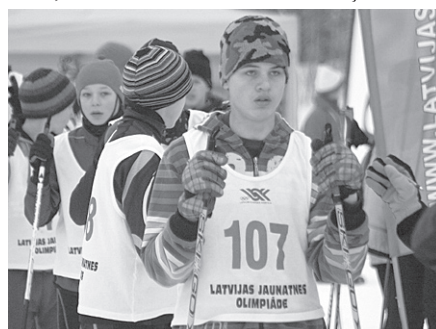

Zaļo sienāzi izgatavoja Vairis Skurulis.

Fotografēja I. Sudāre

Jaunatnes ziemas olimpiādē divas medaļas

Jau 19. reizi Ērgļos (7.-8.02.) notika Latvijas Jaunatnes ziemas olimpiāde. Šogad tajā piedalījās 1125 skolēni no 131 skolas komandas. Aizstāvēt mūsu novada godu, Madonas Valsts ģimnāzija šogad ieguva 2. vietu ar 4 zelta, 2 sudraba un 3 bronzas medaļām. Mēs

Startam gatavojas Māris Kalniņš un Vairis Skurulis.

skolu kopvērtējumā ieguvām 40. vietu ar 1 sudraba un 1 bronzas medaļu. Mūsu slēpotāju sasniegtie rezultāti veiksmīgāki bija sprintā: Vairim Skurulim – 3. vieta, Līnai Naglei – 4. vieta, Madarai Skurulei – 4. vieta, Tīnai Naglei – 5. vieta, Nikam Meščerskim – 2. vieta.

Kopā sacensības notika 7 sporta veidos. Distanču slēpošanā šogad piedalījās 394 skolēni.

Ričards Vēveris 8.kl.

Niks Meščerskis ar ziemas olimpiādes godalgu – sudraba medaļu.

Skolas tradīcija - projektu nedēļa

Projektu nedēļā (11.-15.02.) darbojās šādi projekti: “Izstrādājumi no koka”, “Valentīna

Kristaps Lipstovs, Toms Jansons un Andris Ķirsons projekta „Ūdens” prezentācijā.

Fotografēja I. Svārpstons

dienas darbiņi”, “Sacensību rīkošana”, “Skolas avīzes „Skurstenis” vēsture”, “Parastā un neparastā putnu pasaule”, “Ezīš”, “Ūdens”.

Projekts „Sacensību rīkošana”

Mēs ceram, ka visiem slēpošanas sacensības 13. februārī patika un ka visi ir apmierināti ar iegūtajiem rezultātiem, jo sacensības rīkojām mēs: Līna, Vairis, Juris, Niks M. Vispirms mēs noskaidrojām, kā pareizi jāriko sacensības. ☺ Afīšu sagatavot nebija īpaši viegli. Diplomus sagatavojām ātri. Karodziņus taisījām ilgāk, nekā domājām, bet bija ok. Trase bija vispār nepabeigta. ☺ Apbalvošanai uzaicinājām palīgā Linardu Veipu. Mums šis projekts likās interesants.

Līna Nagle 8.kl.

Apkārtējo pasauli apgūst mazie

Veicām pētījumu – zirņa un pupas sēklas diedzēšanu. Pētījuma veikšanai bija nepieciešamas zirņu un pupu sēklas, stikla trauks, ūdens. Sēklas diedzēšanas laikā bērni redzēja sēklu, ziņoja par pupas asnu un galvenais – sakni! Tā nebija augsnē, bet salvetē. Patricijai sakne izskatījās kā zivs asaka, citiem – kā sēta ar daudziem mietiņiem. Sakņu sistēmu bija vērts redzēt. Pupas izauga garas, zirņi arī, pa vienu varētu rāpties debesīs. Vai ne?

Vērojām ziemu. Ziema ir skaista. Tā lutina mūs ar saliem, kas kož degunā, ar atkušņiem, kas ļauj mums veidot sniegavīrus, cietokšņus u.c. Vēl mums patīk sarma, kas kokus aplājusī ar mežģīņu lakatu. Te mums noveicās. Cēlām sniegavīrus, pēc tam cietokšņus un taisījām īstu sniega kauju. Sadalījāmies divās komandās. Izveidojām pikas, un pēc signāla sākās kauja. Tā beidzās draudzīgi, bez „cietušajiem”. Gaidām nākamo atkusni!

Sveicinājām Meteni. Ar meteniem beidzas ziema un sākas pavasaris un tos svin februārī. Tie ir ziemas pavadīšanas un pavasara gaidīšanas godi. Gaidot meteni, mācījāmies tautas dziesmas, gājām rotaļās un visbeidzot 20. februārī bridām uz Lībiešu kalnu, lai ar ragaviņām laistos lejā. Uh! Tie tik bija nobraucieni! Sniegs vien noputēja, kā Monta un Patricija krita kupenā. Dāvis bija apbruņojies ar plēvi un tā-ā laidās, ka mums visiem elpa aizrāvās! Skats bija varens! Sasiluši, samīļojuši Meteni, devāmies uz skolu, dzērām tēju un pārrunājām jautības.

Stāstīja un fotografēja **Mārīte Lukašuna**, 5-6gadīgo audzinātāja

*Meteni mazie vizinās no kalna.
Fotografēja Mārīte Lukašuna*

Valentīna diena izdevās jauka

Valentīna dienas pasākums 14. februārī skolas zālē norisinājās rīta pusē!☺ Bija arī sirsnīgu izstāde, kur varēja nolikt visus priekšmetus, kuriem ir sirsnīforma vai uz tiem ir sirsnīņa. Izstādē varēja apskatīt auskarus, cimdu, pildspalvas, traukus, lūpu spīdumu un citas lietas. Katrs, kurš iegāja zālē, ieguva sirsnīgu uz vaiga, bija arī zēni, kuri negribēja sirsnīgu – pārsvarā lielie. Vadītāja Anna uzaicināja drosmīgos 4 zēnus uz pirmo aktivitāti – zēniem bija jāpin meitenēm bizes. Man šķiet, veiksmīgākās bizes izdevās Romeo un Andrim. Nākamā atrakcija bija lūpu krāsošana meitenēm ar aizsietām acīm. Uzvarētāju nevarēja pateikt tāpēc, ka viss likās ļoti smieklīgi.☺ Varēja pieteikties dzejas lasīšanā. Daži skolēni to izdarīja! Beigās bija komandu darbs, tajā bija jātaisa svētku plakāts. Piedalījās 4 komandas.

*Valentīna dienā komandas veido plakātus.
Fotografēja I. Sudāre*

Uzvarēja Līna, Kristīne, Romeo un Pēteris. Galu galā Valentīna diena izvērsās ļoti jauka. Interesanti, cerams, bija ne tikai man, bet arī citiem!

Līna Nagle 8.kl.

Skolēni sacenšas distancē

Projektu nedēļas laikā kā daļa no dažu skolēnu projekta tika rīkotas skolas slēpošanas sacensības. Piedalījās gandrīz visi, kas bija skolā. Dalībnieki tika iedalīti 4 grupās: 2.- 4. klases zēnos un meitenēs, kā arī 5.- 9. klases zēnos un meitenēs. Pirmās 3 vietas katrā grupā bija šādas:

2. - 4. kl. zēni –	5. - 9. kl. zēni –
1. Niks Meščerskis	1. Vairis Skurulis
2. Andris Ķirsons	2. Niks Meščerskis
3. Kristaps Lipstovs	3. Juris Meščerskis
2. - 4. kl. meitenes –	5. - 9. kl. meitenes –
1. Samanta Silajāne	1. Līna Nagle
2. Elīna Kulmane	2. Tīna Nagle
3. Samanta Ukrija	3. Kristīne Lipstova

*Sacensības ar kopīgu startu.
Fotografēja I. Svārpstone*

Ričards Vēveris 8.kl.

Sadarbībā ar bibliotēku

2. klases projekta darbi tika izklīti izstādē. Indras Sproģes grāmatā „Māci mani, degunlāci” ir reizināšanas piemēri, kā vieglāk iegaumēt, atcerēties reizrēķinu. 2. klase to skatījās datorā. Ir aizpildītas 37 bērnu žūrijas grāmatu vērtēšanas anketas: 1.-2. klasē 15 lasītāji, 3.- 4., 5.klasē 7 lasītāji, 8.-12.klasē 11 lasītāji. Grāmatas sāka lasīt 40 cilvēki. No 1. līdz 3. klasei bērnu žūrijā piedalījās visvairāk lasītāju.

Sarkaņu bibliotēkā var jau lasīt jaunās bērnu žūrijas 2012 grāmatas, kas ir ļoti ātri un savlaicīgi. Izmantojiet šo iespēju!

Kristīne Lipstova 7.kl

Projektu nedēļā 2. klases izgatavotos ezīšus varēs skatīt izstādē bibliotēkā.

Fotografēja I. Bačuka

„Ievelc dziļā elpā savu Latviju!”

Ar tādu devīzi šopavasār visā valstī rit literāro uzvedumu konkurss.

Madonas novada skatē 1. martā mūsu skolas teātra „Piņģerotiņš” uzvedums „Sauls ligzdā” ar Vitautu Lūdēna dzeju tika izvirzīts tālāk dalībai Latvijas Ziemeļaustrumu reģiona (8 novadi) konkursam, kas notika 15. martā Gulbenē.

Aizbraucām. Piedalījāmies. Un tikām augstu novērtēti – ar 1. pakāpes diplomu un saņēmām daudz atzinīgu vārdu. Starp

konkursa dalībniekiem bijām viena no divām pamatskolām.

Tagad esam mazlietiņ lepni un nedaudz iedomīgi. Mēs – tie esam 1. un 2. klases skolēni: Kārlis Krepis, Ramona Kažoka, Samanta Ukrija, Keita Ukrija, Ketija Pojarkova, Elīna Kulmane. Kļāšu audzinātājas: Mārīte Lukašuna, Egita Kaškure. Paldies vecākiem par atbalstu un līdzīgu jušanu!

Režisore Gunta Apele

Slēpošanas sezona īpaši veiksmīga

9. martā Smeceres sila trasēs tika aizvadīti Latvijas čempionāta stafetu braucieni distanču slēpošanā, kur Madonas BJ sporta skolas komandu sastāvā startēja mūsu slēpotāji. 1. vietu ieguva Līna Nagle un Vairis Skurulis. Abiem jo īpašs gandarījums – čempiona nosaukums ļauj ierindoties Sporta laureāta godā par šo sezonu. 2. vietu stafetē ieguva Tīna Nagle, bet Niks Meščerskis ar savu komandu – 3. vietā.

Nākamajā dienā daži skolēni piedalījās Latvijas čempionāta 3. posma distanču slēpošanā ar intervāla startu. Ar iegūtajiem panākumiem var lepoties. Tie ir šādi: Tīna – 5. vieta, Līna – 3. vieta, Niks – 3. vieta, Vairis – 4. vieta.

13. martā ar piekto un pēdējo kārtu noslēdzās Madonas BJSS balvas izcīņa distanču slēpošanā, kur, nosakot vietu kopvērtējumā, ņēma vērā labākos 4 kārtu rezultātus. Vakaru braucienu kopvērtējumā Līna izcīnījusi 1. vietu, Vairis – 2. vietu, bet Tīna un Niks ir 3. vietā savā vecuma grupā.

16. martā laikraksta „Stars” stafetu slēpojumā (arī Smeceres sila sporta bāzē) 3 x 2 km distancē uzvarēja Madara Skurule, Tīna

Nagle, Līna Nagle, tāpat uzvarēja godā ar savu komandu 3x3 km distancē Vairis Skurulis, bet 2. vietā Niks Meščerskis.

Labie ziemas apstākļi, nopietnais un milzīgais darbs gan sporta stundās (skolotājs J. Sudārs), gan treniņos (treneris J. Švika) ļāvis slēpotājiem justies gandarītiem par šo sezonu. Jautāti par to, kura no izcīnītajām vietām pašiem šķiet visvērtīgākā, Līna Nagle teic, ka tas ir komandu slēpojums Latvijas čempionāta stafetēs, jo izcīnīta sporta laureāta nominācija gada noslēgumā. Tīnai Naglei tā ir iegūtā 1. vieta Madonas reģionālajā skolēnu spartakiādē distanču slēpošanā. Savukārt Vairis Skurulis par nozīmīgāko startu uzskata 15 km distanci sacensībās Igaunijā, kur pēc slimošanas bijusi īsta izturības un spēku pārbaude. Arī Niks nosauc šīs sacensības (5 km distance) par sev svarīgām, kā arī par vērtīgu atzīst Latvijas čempionāta 2. dienu, kad izcīnīta 3. vieta.

Ziemas laiks pagaidām turpinās, un slēpotāji runā par vēl kādām sacensībām. Lai veiksmīgi starti un prieks par rezultātiem!

Inese Sudāre, skolotāja

Tīnas Nagles, Līnas Nagles un Madaras Skurules starti Latvijas čempionāta 3. posmā Madonā.

Foto no www.infoski.lv

No „Skursteņa” # 150 svētku pielikuma

Skolas avīzes „Skurstenis” veidotāji un lasītāji!

Protams, pamanījāt – nu mums ir 150 „Skursteņu”! Tie ir 17 gadi lielisku veiksmju un paveiktā, skolas ikdienas notikumu un mīlu nieku stāsts mums visiem kopā.

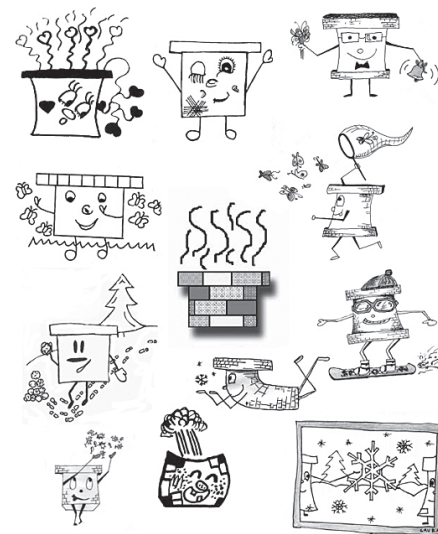

E. Zvirgzdiņas zīm.

Paldies visiem šo 17 gadu daudzajiem redakcijas dalībniekiem par sagatavotajiem „Skursteņiem” un par lielo atsaucību aptaujā, kura vēl turpināsies. Avīzes numura izdošana atkal pienāca tik ātri! Visus kādreizējos avīzes veidotājus nepaguvām uzrunāt vai daļa jautājumus saņēmušie atbildes vēl nav sūtījuši, bet noteikti to izdarīs.

Lai laba darba un gana svarīga pienākuma sajūtu tagadējiem „skursteniešiem”!

Inese Sudāre, skolotāja

SKURSTENIS # 150

Skolas avīzes dažādu gadu logo skurstenīši.

„Skurstenim” 150. numura svētki

Mūsu avīzītei jau 150. numurs. Svētku tusiņš notika 7. martā. Bija trīs ciemiņi – mūsu skolas absolventes un „Skursteņa” dalībnieces – Laima Kazakeviča, Baiba Johansone un Kristīne Vilciņa.

Pasākuma gaitā Kristīne „Cesvaines Ziņu” redaktore, mums stāstīja par savu darba plānu un rādīja darbam nepieciešamo aparāturu (dators, diktofons, fotoaparāts). Visiem šķita, ka viņai ir pārāk daudz pienākumu, jo viņa ne vien veido avīzi, bet strādā arī par „Cesvaines Ziņu” izvadātāju lasītājiem. Man šķiet, ka viņas pienākumus nav iespējams pagūt izdarīt

mēneša laikā, bet Kristīne ar to tiek galā, un avīze veiksmīgi iznāk. „Kad tuvojas kādi lieli svētki, avīzei jāiznāk jau pirms tiem,” teica Kristīne.

Pasākumā svarīgs notikums bija iesaistīt ciemiņus izklaidēs. Nu un par to mēs parūpējāmies, mums bija dažādas spēles un atrakcijas, piemēram, jautājumu un atbilžu spēle, „mūmijas”, „ātrā”. Pasākuma noslēgumā Kristīne pasniedza sk. Inesei un redaktorei Annai tulpes. Pasākums bija izdevies.

Anna Teicāne 7.kl.

Kristīne Vilciņa prezentē savas komandas „ātro” avīzīti. Fotografēja I. Sudāre.

„Skursteņa” pirmā redakcija stāsta

Kas tev visspilgtāk palicis prātā no avīzes veidošanas laika?

Antra Vasiļevska (Zeltiņa): Kopā būšana ar klasesbiedriem, draugiem, kaut ko lietderīgu darot.

Ketiņa Frīdenberga-Šleija: Viss avīzes veidošanas process un jauka sadarbība ar klases biedriem, skolas biedriem un skolotājiem ar tiešo mācību procesu nesaistītās lietās.

Laura Bodniece: Īpaši spilgti atceros pirmos iznākušos numuriņus, kur mēs vēl izdrukātos rakstiņus izgriezām un līmējām uz avīzītes un tad kopējām, un to sajutu, to lepnumu un prieku par iznākumu, kad avīzīte bija gatava.

Kādas pienākumus tu pildījī, gatavojot avīzi?

Olīta Suhanova: Mums toreiz bija tāda kārtība, ka katram numuram mainījās redaktors. Tātad esmu bijusi redaktore, gan intervējusi skolotājus.

Kas, tavuprāt, avīzē bija visinteresantākais?

Mārtiņš Sudārs: Pati avīze bija ārkārtīgi vērtīga kā skolas prestiža sastāvdaļa, un īpaši, kad kādā konkursā izdevās izeinīt augstākas vietas par rajona un Latvijas lielajām skolām.

„Skursteņa” redaktors mums raksta

Kādi ir tavi ieguvumi, veidojot avīzi?

Indra Kāzniece: Domāju, ka galvenais ieguvums bija prieks, redzot, cik aizrautīgi katra mēneša sākumā skolēni lasīja mūsu komandas paveikto. Bija patīess prieks strādāt, ja kāds to pēc tam novērtē, jo pamatskolā ļoti patika rakstīt.

Kādas, tavuprāt, ir trīs svarīgākās vērtības skolas avīzei?

Krista Vorskla: Viena no svarīgākajām vērtībām būtu tā, ka skolēniem tiek sniegta iespēja tajā darboties un izpausties, jo jaunas idejas nekad netiek neakceptētas un nopeltas, vēl man šķiet, ka skolas avīze ir kas unikāls pašai skolai, jo otras tādas nav. Skolēni vienmēr ir informēti par to, kas notiek skolā gan interesants, gan izglītojošs. Un vēl man šķiet, ka nav nekā patīkamāka skolēnam par to, kā iekļūt skolas avīzītē. Tas rada vēlmi vēl un vēl tur nonākt, tādējādi tas tikai pamudina uz labiem darbiem.

Laura Ozola: Informētība par skolā notiekošo un aktuālo. Varbūt tāda kā sava veida pamudināšana kaut ko darīt un sasniegt, lai par tevi uzrakstītu un pēc tam

lepotos vai apbrīnotu visa skola. Un pati galvenā vērtība ir atmiņas – pēc gadiem būs ļoti interesanti palasīt par sevi un citiem. Pati neesmu izmetusi nevienu numuru, mājās stāv un pēc kāda ilgāka laika paņemu un pāršķirstu.

Kas tev visspilgtāk palicis prātā no avīzes veidošanas laika?

Indra Kāzniece: Ar priecīgu satraukumu organizējām rajona skolu avīžu veidotāju noslēguma pasākumu. Atceros arī redakcijas Ziemassvētku pasākumu un laimes aku. Ceru, ka tādus vēl turpināt rīkot ☺

Baiba Johansone: Man visspilgtāk ir palicis atmiņā visa jautrība, kas ir bijusi, veidojot avīzes, saiešana kopā 115. avīzes iznākšanas brīdī ☺

Madara Skurule: Tas, ka braucu uz semināriem pārstāvēt avīzīti. Un arī, protams, visas īsziņas, ko rakstīju, vācu no klasēm. Arī „Skursteņa” tusiņi.

Baiba Puzāka: Pirmā gada iesvētību/uzņemšanas pasākums „Skursteņa” kolektīvā. Redaktoru vēlēšanas. Patīkamā sajūta, turot rokās tik tikko sakopētās avīzītes. „Skursteņa” komanda, kura visos laikos bija nepārspējama!

Kādreizējie „Skursteņa” veidotāji domā, ka ...skolas avīzes 3 vērtības ir

Kristaps Riekstiņš: – Iespēja veidot radošus rakstus, kas sniedz atšķirīgas prasmes, nekā tikai atstāstījumu rakstīšana stundās.

– Skolas avīze kā pašas skolas vēstures veidotājs. Skolēni un skolas personāls nāk un iet, bet avīzes arhīvs kalpo par skolas vēstures vēstnesi.

– Informācijas sniegšana (ne tikai skolas skolēniem, bet arī pagasta iedzīvotājiem).

Ramona Kristiana Logina (Lūse): Saliedētība – avīzītes veidotājiem. Informatīva – saglabāties visas atmiņas tajā par visiem skolas gadiem. Iepriecinoša – lasītājiem ir prieks lasīt avīzīti par viņiem pašiem.

...visspilgtāk palicis prātā

Leonora Raize: Piedalīšanās konkursā par „Skursteņa” redaktora amatu. Brauciens uz Murmastieniem. Mācīties salikt avīzi kopā no visu saveidotājiem rakstiem.

Lāsma Dumerāne: Hmm... Atceros, ka bija viens pasākums, kur kopā sabrauca Madonas novada skolu avīžu veidotāji.

To es atceros visspilgtāk, jo bija gan aktīva darbošanās, gan tika iepazīti citu skolu skolēni.

Andris Jubelis: Ir palicis atmiņā tas, ka bieži ļoti ātri uznāca iznākšanas datums, un tad pēdējā vakarā bija liela rosība avīzes veidošanā, bieži vien paliekot skolā ilgāk, lai nākamajā rītā viss būtu gatavs.

Santa Treikule: Liela kņada un skriešana „pa galvu pa kaklu” pēdējās dienas pirms „Skursteņa” nodošanas lasītājiem.

Zita Krjukova: Biju viena no „Skursteņa” pielikuma „SkrāpDūms” veidotājiem. Protams, arī dažādi konkursi.

...pienākumi, gatavojot avīzi, bija

Lauma Akmentiņa: Kopā ar klasesbiedrenēm sniedzām informāciju par notikumiem klasē, par darbiem un nedarbiem skolas un brīvajā laikā. Katra mēneša beigās rakstījām ziņas uz lapas un iesniedzām „Skursteņa” redaktorei.

Jurģis Sudārs: Avīzes maketa salikšana, bilžu apstrāde.

Sabīne Kurmite: Biežāk laikam tika pie īsziņām strādāts, jo tās man patika vislabāk. Tad pēc kādiem pasākumiem palīdzēju par tiem uzrakstīt. Jā, un tad bija doma veidot katrā „Skursteņa” numurā informāciju par skolas vēsturi, bet laikam vienam vien uzrakstīju, tajā laikā nepietika pacietības.

Visinteresantākais avīzē

Līga Medne: Vērtīgākais ir tas, ka varēja uzzināt par visiem svarīgākajiem notikumiem skolā. Interesantākais bija sadaļas, kur absolventi stāstīja, ko viņi dara tālāk pēc skolas beigšanas.

Kitija Cīrulle: Ļoti patika lasīt par citu skolēnu sasniegumiem, klašu ziņas, kaut gan, teikšu atklāti, viss šajā avīzē bija interesants un vērtīgs, atceros vēl kā šodien, ka nevarēju sagaidīt „Skursteņa” iznākšanu un lasīju visu, kas bija avīzē. ☺

Kristaps Riekstiņš: Uzzināt to, kas tiek noklusēts skolas gaiteņos. Piemēram, to, ka kāda klase devusies ekskursijā, zina visi, bet to, kas interesants ekskursijas laikā apmeklēts, nācās vien lasīt „Skursteni”.

Paula Grīnberga: Laikam jau viss bija interesants, jo mēs daudz ko uzzinājām par pasākumiem, kas notikuši citās klasēs, varējām piedalīties konkursos utt.

(No aptaujas 2013. gada februārī)

Jaunumi bibliotēkās

– Bibliotēkas esošie un funkcionālie lietotāji:

- ❖ skolēni līdz 9. klasei – 32
- ❖ vidusskolu audzēkņi, studenti – 17
- ❖ strādājošie – 59
- ❖ nestrādājošie (pensionāri, bezdarbnieki) – 71

– Pēc dotajiem rezultātiem varam secināt, ka Biksēres bibliotēkas potenciālais grāmatu lasītājs ir nestrādājošais iedzīvotājs: bezdarbnieki, jaunās māmiņas, māsaimnieces un pensionāri.

- ❖ vīrieši – 64
- ❖ sievietes – 115

– No pašvaldības līdzekļiem grāmatu iegādei ir iztērēti 1134 Ls (239 grāmatas), bet no bibliotēkas budžeta 1066 Ls (233 grāmatas). Salīdzinot ar 2011. gadu, 2012. gadā ir iegādāts par 6 grāmatām vairāk.

– 2012. gadā pietiekamā finansējuma dēļ krājums papildināts par 315 (1360.15 Ls) grāmatām, no kurām 76 (226.31 Ls) ir

dāvinājumi, 45 grāmatas ir bērnu un jauniešu literatūra. Pavisam bibliotēkas krājumā ir 4770 vienības, tai skaitā 3700 (7437.12 Ls) grāmatas.

– Biksēres bibliotēkas apkalpojamā reģionā ir 672 iedzīvotāji, bet visā pagastā kopā ir 1544 iedzīvotāji, tajā skaitā bērni 245, pirmskolas vecuma bērni 77, bezdarbnieki 102, nodarbinātie (darba spējīgie) 863, pensionāri 294, invalīdi 40, tajā skaitā bērni 5.

– Lasītāju kopskaits 2012. gadā 179, t. sk. skolēni – 35; apmeklējumu kopskaits – 4526, t. sk. skolēni – 1258; izsniegums – 6820, t. sk. skolēniem – 398; datoru lietotāji – 1725, t. sk. skolēni – 936; izsniegums latviešu valodā – 6811, krievu valodā – 3, angļu valodā – 6; uzziņas – 129.

Lasītākās grāmatas Biksēres bibliotēkā 2012. gadā

1) oriģinālprozā (autors, izdevējs); Daina Avotiņa „Vīramāte”, izdevējs: „Zvaigzne ABC”, **lasīta 11x**

2) oriģināldzejā (autors, izdevējs); Vēsma Kokle – Līviņa „Ziedu karuselis”, izdevējs: „Vītola izdevniecība”, **lasīta 8x**

3) tulkotajā daiļliteratūrā (tulkotājs, izdevējs); Jū Nesbē, „Atriebes dieviete”, izdevējs: „Zvaigzne ABC”, **lasīta 7x**

4) bērnu oriģinālliteratūrā (autors, izdevējs); Ilze Liliāna Muižzemmiece „Elīsiņa un Taurenis”, izdevējs: „Jumava”, **lasīta 6x**

5) tulkotajā bērnu literatūrā (tulkotājs, izdevējs); Klaivs Alans „Mumina ielejas ralijs”, izdevējs: „Jumava”, **lasīta 10x**

6) dokumentālajā un zinātniski populārā oriģinālliteratūrā (autors, izdevējs); Lato Lapsa „Latvietis parastais”, izdevējs: „Atēna”, **lasīta 7x**

7) tulkotajā dokumentālajā un zinātniski populārā literatūrā (tulkotājs, izdevējs). Martins Žaks „Kad Ķīna valdīs pār Pasauli”, „Jumava” **lasīta 9x**

Didzis Akmentīņš,

Biksēres bibliotēkas vadītājs

Sarkaņu pagasta bibliotēkas afiša aprīlim un maijam

Izstāde:

18.04. – 31.05. Atzīmējot Bibliotēku nedēļu ar vadmotīvu *Mantojuma sardzē*, būs skatāma skolotājas Ingridas Gailītes iekārtotā izstāde *Pēctecības spēks*.

Grāmatu izstādes:

• 08.04. – 02.05. *Tulkotāju S. Brices un G. Godiņa ieguldījums literatūrā*

• 15.04. – 30.04. *Bērnu žūrijas 2013 grāmatu kolekcija*

• 03.05. – 14.05. *Dzejniekam Imantam Ziedonim – 80*

• 15.05. – 10.06. *Savstarpējo attiecību māksla ģimenē*

19. aprīlī aicinu apmeklēt 12. Grāmatu svētkus Madonā. Būs grāmatu galds, aktivitātes lieliem un maziem, jaunāko grāmatu loterija. Plānota tikšanās ar Ministru prezidentu Valdi Dombrovski un rakstnieci Māru Jakubovsku.

Grāmatu jaunumi:

- Līce, *Šovakar*
- Lagzdiņa, *Izslāpums. Olga Dreģe*
- K. Maka, *Ceļš pie sevis*

I. Bačuka,

Sarkaņu bibliotēkas vadītāja

Grāmata par Olgu Dreģi lasītājiem pieejama pagasta bibliotēkās.

Atskats uz Bērnu un vecāku žūrijas 2012 darbu Latvijā un Sarkaņu pagasta bibliotēkā

Lieliska veiksmē – Vecāku žūrija dod būtisku pagrieziena lasīšanas veicināšanā.

Ir noslēgusies Valsts lasīšanas veicināšanas programma Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2012, kurā piedalījās rekordliels skaits jauno lasītāju – 17 tūkstoši, kuri lasīja un vērtēja jaunākās grāmatas. Bērnu un jauniešu žūrija norisinājās jau 12. gadu, bet pagājušajā gadā pievienojās arī Vecāku žūrija, ko programmas organizatori – Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu literatūras centra speciālisti uzskata par lielu veiksmi. Pavisam 1324 pieaugušie bija motivēti iesaistīties kopējā lasīšanas piedzīvojumā un īstenoja mūsu daudzu gadu ieceri – veicināt lasīšanas tradīcijas ģimenē.

Vecāku žūrijas mērķis ir nostiprināt saikni starp bērnu un pieaugušo, pavadot brīvo laiku kopīgās sarunās par iepazītajām grāmatām. Lasītprīeks ir būtiski vairojies, par ko programmas organizatori ir gandarīti. Vecāki varēja iepazīt neparastas grāmatas, kas iekļautas īpašā kolekcijā un varbūt citādi būtu nepamanītas. Uz lasīšanu balstās mūsu bērnu audzināšana par izglītotiem, domājošiem, iejūtīgiem cilvēkiem ar attīstītu gaumi. Būt labam lasītājam nozīmē iegūt dzīvē priekšrocības – intelektuālas, emocionālas un morālas. Lasītprasme un draudzība ar grāmatu ir svarīga iespēja, un mēs palīdzam saviem bērniem to atklāt un izmantot viņa nākotnes labā.

2013. gada 7. martā

Madara Vilpiņa, Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu literatūras centra galvenā bibliotekāre

Sarkaņu bibliotēkā sāka lasīt 40 dalībnieki, bet pabeidza un tika nosūtītas Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu literatūras centram 37 grāmatu ekspertu anketas. Paldies 4 māmiņām, kuras piedalījās lasīšanas maratonā. Grāmatu tops Sarkaņu ekspertu vērtējumā:

1. – 2. klašu grupā izvirzītas grāmatas

1. vietā – Kurmītis un bikses, Z. Milers un E. Petiška – 33 punkti
2. vietā – Eža peldriņķis, M. Cielēna – 19 punkti
3. vietā – Līzelotei nenāk miegs, A. Štefensmeijers – 16 punkti

3. – 4. klašu grupā

1. vietā – Zīlītes pīlītes pūš, U. Auseklis – 17
2. vietā – Salmenīte un Čībiņa, Sinika Nopola un Tīna Nopola – 13
3. vietā – Būtnes bēg, M. Ložiņskis – 11

5. – 7. klašu grupā

1. vietā – Mans draugs Pērsijs, Bufalo Bils un es, U. Starks – 12
2. vietā – Emīlija dīvaine, R. Regers un Dž. Grunere – 10
3. vietā – Atnācēji, V. Rūmnieks – 3

8. – 12. klašu grupā

1. vietā – Dzīve uz ledusskapja durvīm, A. Kuipere – 10
2. vietā – Starp pelēkiem toniem, R. Šepetis – 9
3. vietā – 75 dienas, I. Enģele – 8

Vecāki

1. vietā – Savādaais atgadījums ar suni, M. Hedons – 10
2. vietā – Skolas sāpe, D. Penaks – 7
3. vietā – Kafka un ceļojošā lelle, Džordis Sjerra i Fabra – 3

I. Bačuka, Sarkaņu bibliotēkas vadītāja

Viss notiek!

18. janvārī senioru deju kolektīvs piedalījās deju kolektīvu sadancī „Danči sniega virpulī” Vecpiebalgas kultūras namā, kur uz ziemas vakara koncertu sabrauca senioru deju kolektīvi, bet skatītāju rindas piepildīja tie, kas sala nebaidījās.

Dančus sniega virpulī grieza deju kolektīvs „Atvasara” no Madonas, „Senči” no Sarkaņiem, „Jāņukalns” no Kalsnavas, deju kolektīvs „Ķeipene”, Dzērbenes deju kolektīvs „Juveris”, Vecpiebalgas deju kolektīvs „Mudurainis”, kā arī vokālais ansamblis „Lūna”.

Kolektīvi atrādīja gan obligātās repertuāra dejas, gan oriģinālpriekšnesumus. Visu kopā turēja Sniega sieva, kurai koncerta gaitā kolektīvu vadītāji uzcēla arī Sniega vīru. Danču izskaņā ar savu vērtējumu un vēlējumu iemaisījās Ķencis un Pāvuls, kuri arī gribot piedalīties lielajos Deju svētkos Rīgā. Pēc koncerta mākslinieki atpūtās kopējā vecpiebaldzēniskās noskaņās veidotā ballītē.

19. janvārī deju kolektīvs „Labākie gadi” piedalījās Madonas deju apriņķa vidējās paaudzes deju kolektīvu salidojumā Varakļānos.

2. februārī deju kolektīvs „Resgaļi” piedalījās Madonas deju apriņķa C grupas jauniešu deju kolektīvu salidojumā Kalsnavā.

8. februārī deju grupa „Geizeri” piedalījās mūsdienu deju grupu radošā konkursa 1.kārtā un tika izvirzīti konkursa 2.kārtai.

9. februārī deju kolektīvs „Senči” piedalījās Madonas deju apriņķa senioru deju kolektīvu salidojumā Mētrienā.

16. februārī Vecpiebalgas kultūras namā tradicionālajā sadancī „Mīlestības skurbulis” piedalījās 8 jauniešu un 2 vidējās paaudzes tautisko deju kolektīvi. Galvenais akcents tika likts uz Dziesmu svētku repertuāru, taču netrūka arī oriģinālpriekšnesumu un divu jauku velniņu nebēdnīgo izdarību. Koncertā piedalījās pašmāju kolektīvi – „Slātaviņa” un „Balgā”, kā arī viesi: no Lubānas – TDA „Lubāna”, „Žuburi – B”, „Žuburi – C”, no Jaunjelgavas –

„Kodoliņš”, no Sarkaņiem – „Labākie gadi”, „Resgaļi”, no Ērgļiem – „Rūdis”, kā arī deju kolektīvs „Rauna”. Pasākuma otrajā daļā visus priecēja deju kolektīvu īpaši šai reizei gatavotie priekšnesumi un ciemiņi – deju kolektīva „Labākie gadi” sadraudzības kolektīva „Hopsani” no Igaunijas grupa.

2. martā J.Norviļa Madonas mūzikas skolas Laimas zālē notika Madonas novada vokālo ansambļu skate, kurā piedalījās 15 vokālie ansambļi no Madonas, Aronas, Barkavas, Bērzaunes, Liezēres, Mārcienas, Kalsnavas, Sarka-

kārtā Salaspilī.

9. martā Bērzaunes pagasta Sauleskalna tautas namā uz koncertu aicināja Sarkaņu pagasta pašdarbības kolektīvi. Koncertā piedalījās tautisko deju kolektīvi „Resgaļi”, „Labākie gadi” un „Senči”, mūsdienu deju grupa „Geizeri” un Sarkaņu pamatskolas teātris „Piņģerotiņš”. Pasākumu vadītāja teātra „Piņģerots” dalībnieki Iveta Āboliņa, Roberts Kuba un Edgars Janovskis.

16. martā amatiereteātris „Piņģerots” viesojās Kusas bibliotēkā ar dzejas izrādi „Mīlestības zīmē. Arī Jānis Grots”.

Vokālais ansamblis „Rondo” novada skatē.

ņiem, Dzelzavas, Ošupes un Praulienas.

Kolektīvus vērtēja kompetenta žūrija, kuras sastāvā bija – Madonas koru apriņķa virsdiriģents Ārijs Šķepasts, diriģents Jānis Sprancmanis, diriģente Anita Melnupa un mūzikas pedagoge Ingrīda Gailīte.

Sarkaņu jauktā vokālā ansambļa sniegumu žūrija novērtēja atzinīgi. Tika iegūts 1. pakāpes diploms un iespēja piedalīties Latvijas vokālo ansambļu konkursa pusfinālā.

6. martā deju grupa piedalījās mūsdienu deju grupu radošā konkursa 2.

tre Žaneta Jaunzeme-Grende. Labu sniegumu skatē rādīja Sarkaņu pagasta deju kolektīvi. Senioru deju kolektīvs „Senči”, startējot F grupā, ieguva 44,4 punktus un 1.pakāpes diplomu, vidējās paaudzes deju kolektīvs „Labākie gadi” startēja D grupā un ar 49 punktiem ieguva 2.pakāpes diplomu, bet jauniešu deju kolektīvs „Resgaļi” C grupa ar 40,06 punktiem ieguva 1.pakāpes diplomu. Visi novada deju kolektīvi kļuva par deju svētku dalībniekiem.

Valdas K. teksts
foto no kolektīvu arhīva

„Senči” gandarīti par skates rezultātu.

Apsveikumi

Lai jubilejas svecēm īpašs mirdzums,
Lai visi vēlējumi nāk no sirds,
Lai gadu jūrā krietni darbi krājas
Un veiksmes zvaigznes nepamet!

**Sveicam februāra, marta un aprīļa
jubilārus nozīmīgās dzīves jubilejās!**

- 18 gadi
16.02. **Rūta Ozola**
27.02. **Helēna Ravinska**
17.03. **Monta Rubene**
08.04. **Diāna Stepāne**
50 gadi
17.03. **Jurijs Drozdovs**
25.03. **Inta Markova**
12.04. **Sandra Āriņa**
14.04. **Anita Cercina**
27.04. **Iveta Špaka**
55 gadi
11.02. **Daina Vilciņa**
17.02. **Olga Daugule**
05.03. **Jānis Daugulis**
09.03. **Jānis Putnis**
12.03. **Līga Kuba**
19.03. **Elga Jahimoviča**
11.04. **Līga Garance**
12.04. **Irēna Ivanova**
13.04. **Lilita Bondare**
22.04. **Olita Lībore**
60 gadi
14.02. **Baiba Pētersone**
15.02. **Ingrīda Pureniņa**
06.03. **Rasma Pujate**
16.03. **Ingrīda Gailīte**
23.03. **Vladimirs Stepanovs**
08.04. **Aivars Rozentāls**
13.04. **Ainis Šakiels**
28.04. **Olģerts Bonštets**
65 gadi
15.02. **Elena Čerbakova**
18.02. **Vladimirs Jakovļevs**
16.03. **Jānis Brokāns**
12.04. **Ludmila Jurkuca**
70 gadi
04.02. **Jūlijs Šiliniks**
27.02. **Jānis Naglis**
25.03. **Dzidra Marija Saukuma**
28.03. **Māris Gundaris Gedrovics**
29.04. **Nikolajs Vasiljevs**
75 gadi
16.02. **Biruta Bērziņa**
28.03. **Valentīna Nagle**
80 gadi
06.02. **Gaida Vabule**
12.04. **Mare Meilīte**
19.04. **Aija Skaidrīte Stībele**
85 gadi
18.02. **Arnolds Simtnieks**
16.03. **Atis Lādītis**
92 gadi
03.03. **Aļīne Marianna Kalniņa**

Kā mazs pūpolzariņš,
Kā mazs saules stariņš,
Mirdzi saviem vecākiem!

Sveicam!

Daci Dreiju un Andreju Krivicki
ar meitiņas **Evelīnas** piedzimšanu
2013. gada 27. janvārī.

Afiša

Koncerti Madonā
7. aprīlī plkst. 18:00

Ojāra Grīnberga 70 gadu jubilejas koncerts.
Koncertā piedalīsies pats jubilārs, kuram
piepulcēsies Kristapa Krievkalna mūziķu gru-
pa, kā arī četri spoži jaunās paaudzes solisti
– Samanta Tīna, Ginta Krievkalna, Juris Vizbu-
lis un Dons.

Billetes: Ls 6-, 5-, 4-

16. aprīlī plkst. 19:00

Madonā viesojas Aurēlija Šimkus un Elīna
Šimkus

Koncerta pirmajā daļā uzstāsies jaunā un
talantīgā pianiste Aurēlija Šimkus, savukārt
otrajā daļā Lgaunijas Nacionālās operas vies-
soliste Elīna Šimkus (soprāns) kopā ar šveicie
dzīvojošo koncertmeistari un Lielās Mūzikas
balvas laureāti Agnesi Egliņu.

Billetes: Ls 6-, 5-, 4-, 3-

20. aprīlī plkst. 19:00

Ieva Akuratere un Juris Kulakovs ielūdz uz
jubilejas koncertu „Sapumpurots zars” kopā
ar leģendāro grupu „PĒRKONS”

Billetes: Ls 6-, 5-, 4-

Informācija

15. maijā tiek organizēta pensionāru
ekskursija pa pagastu. Sīkāka informācija pa
tāl. 29424739 – Valda, 26414793 – Inga.

13. jūlijā Sarkaņu pamatskolas absolven-
tu satikšanās svētki. Precizēta informācija
„Sarkaņu Ziņu” maija numurā.

*Drīz pavasar' s, un pakalnos plauks bērzi,
Maigas, zaļas lapas satrauks vējš,
Tu saulei savas acis nepavērsi,
Kaut mīlas balsis tevi sauks un sauks.*
(S. Sīle)

Pa mūžības taku aizgājuši

Jānis Sniedzītis

(02.10.1938. – 25.01.2013.)

Jevgenijs Solovjevs

(29.09.1929. – 09.03.2013.)

Dzintars Naglis

(16.06.1968. – 20.03.2013.)

31. martā Sarkaņu pagastā:

Plkst. 12:00 Biksērē pie pagastmājas

Teatralizēts uzvedums „Brēmenes
muzikanti Lieldienās”. Piedalās: ama-
tierteātris „Piņģerots” un Sarkaņu
pamatskolas teātris „Piņģerotiņš”.

Līdzī ņemam smai-
du, pavasarīgu no-
skaņojumu un kādu
krāsotu olu!

**Plkst. 13:00 atpūtas
kompleksā „Rēķu
kalns”**

**Madonas novada pašvaldības
Tūrisma informācijas centra organizētā
pasākumu cikla „Praktiskās dzīves
gudrību skolas” noslēguma pasākums.**

- „Dārza puķu darbnīca” **To vadīs
Mairita Ducena**, kas ļaudonas pusē
pazīstama kā zinoša puķkope un skaista
daiļdārza īpašniece. Darbnīca notiks lek-
cijas veidā un tās laikā varēs dzirdēt pa-
domus dažādu puķu audzēšanā.

- Kamēr pieaugušie runās par puķēm,
bērni varēs kavēt laiku Lieldienu zaķa
zīmēšanas istabā.

- Pēc puķu darbnīcas sekos „**Prak-
tiskās dzīves gudrību skolas 2013**”
noslēgums, kura laikā atskatīsimies
uz aizvadītās ziemas aktivitātēm un
izlozēsim darbnīcas vadītāju sarūpētās
loterijas balvas. Loterijā var piedalīties
pasākuma „Dalībnieku kartes”, kurās
veikta organizatoru atzīme par dalību vis-
maz 3 nodarbībās (ieskaitot noslēguma
pasākumu). Ja nesanāk piedalīties no-
slēguma nodarbībā, bet atbilstas loterijas
kritērijiem, tad savu dalībnieka karti līdz
28. martam nogādājat Madonas novada
pašvaldības Tūrisma informācijas centrā
(Madonā, Saieta laukumā 1).

- Turpinājumā ap plkst. 14:30 sekos
kopīgas **Lieldienu lustes un Sarkaņu
pagasta amatierteātra uzvedums** ar
Brēmenes muzikantu piedzīvojumiem.

**Uz pasākumu tiek aicināts ikviens in-
teresents, dalība ir bez maksas. Katram
apmeklētājam līdzī jāpaņem vismaz vie-
na krāsota ola – tā piedalīsies Lieldienu
olu izstādē.**

Ingrīdas Zāberes paldies Aivim Šņucītim
par palīdzību izstādes “Cita klasika” organi-
zatorisko jautājumu risināšanā.

SARKAŅU PAGASTA PĀRVALDES IZDEVUMS

Izdevējadrese: Sarkaņu pagasta pārvalde, Madonas novads.

Izdevuma redaktore Valda Kļaviņa, tel. 29424739, e-pasts: valda.kalnagravas@inbox.lv

Redkolēģija Inga Bārbale, Inese Sudāre, Andris Trečaks.

Iespiests SIA “Madonas poligrāfists”, Madonā, Saieta lauk.2a

Datorsalikums. Ofsetiespiedums.

Par rakstu saturu un faktu precizitāti atbild autors.